

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

1

V

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURA

« ii^^n. ».<OIBf- huuul <t^n^7 OILW C^^t, !W*4Ma

clviasi* JLe^cZÄ~~ fIM^ktL. usnAut. OMXC^ VmÄ Vr* 54>A> ;« ijt. tiMKqXnSyL

V 40u

PREFAȚĂ

Se obișnuiește ca o carte nouă să fie însoțită de o prefață scrisă de câte altcineva.

Necesară poate — știu și eu? — la prezentarea unui debut inexpresiv, o prefață pare de prisos la un autor mai publicat, și cu atât mai mult la edițiile repetate, mai ales ci nu toți prefaișii sunt stingheriți de condiția imperativă (idee și stil) a originalității. Un oareșicare argument trece monoton dintr-o gură de condei într-alta, stereotip.

În cazul de azi deschide ușa de intrare în atelier autorul.

El se simte dator să inaugureze această politețe și pentru motivul că atelierul are mai multe încăperi: o întreagă serie de volume, adăugând câteva slove la sutele și sutele de pagini adunate aici de generozitatea binevoitoare a Editurii, ca să își salute cititorii.

Să renunțat însă la titulatura generală, falnică și infatuată, de «Opere», adoptându-se una mai apropiată, de obiect: «Scrieri», drept ceea ce sînt. Opera, Creația, Măestría sînt cuvinte care sperie munca și sfiala, monumentale, utilizate pentru mîngîirea crea minusculelor vanități, o arvună anticipativă la statuie...

Volumele de față, poate că mai ostenite, prin reeditare, chiar decît vîrsta unui autor încă în stare să se recopieze, aduc în cerneală gustul amăruî al unui act postum, căruia i se opune totuși rezistența încăpățînării, hotărîtă să nu cedeze, de acord cu impulsurile nestăpînite, nici la bătaia de clopot a ceasului din urmă.

Tudor Argh e z i

21 mai 1962

CUVINTE POTRIVITE

1962

... .. t

TESTAMENT

Nu«ți voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decît un nume adunat pe<o carte.
În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei pînă la tine,
Prin rîpi și gropi adînci,
Suite de bătrînii mei pe brînci,
Și care, tînăr, să le urci te*asteaptă,
Cartea mea<i, fiule, o treaptă.

Așeaz<o cu credință căpătîi.
Ea e hrisovul vostru cel dintîi,
Al robilor cu saricile, pline
De osemintele vărsatem mine.

Ca să schimbăm, acum, întîia oară,
Săpam condei și brăzdam călimară,
Bătrînii«au adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cumdemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvînte potrivite
Și leagăne urmașilor stăpîni.
Și, frămîntate mii de săptămîni,
Le<am prefăcut în versuri și icoane.
Făcui din zdrențe muguri și coroane.
Veninul strîns l<am preschimbat în miere,
Lăsînd întreagă dulcea lui putere.

Am luat ocară, și torcînd ușure
Am pus<o cînd să«mbie, cînd sămjure.
Am luat cenușa morșilor din vatră
Și am făcut<o Dumnezeu de piatră.
Hotar înalt, cu două lumi pe poale,
Păzind în piscul datoriei tale.

Durerea noastră surdă și amară
O grămădii pe<o singură vioară,
Pe care ascultînd«o a jucat
Stăpînul, ca un țap înjunghiat.
Din bube, mucegaiuri și noroi
Isca*am frumuseți și prețuri noi.
Biciul răbdat semtoarce în cuvinte
Și izbăveștemcet pedepsitor
Odrasla vie*a crimei tuturor.
Emdreptățirea ramurei obscure
Ieșită la lumină din pădure
Și dînd în vîrf, ca un ciorchin de negi,
Rodul durerii de vecii întregi.

întinsă leneșă pe canapea,
Domnița suferă în cartea mea.
Slova de foc și slova făurită
împărechiatem carte se mărită,
Ca fierul cald îmbrățișat în clește.
Robul a scris<o, Domnul o citește,
Fără»a cunoaște căm adîncul ei
Zace mînia bunilor mei.

t
4'
t.

t

,

t

CÎNTEC DE ADORMIT MIȚURA

Doamne, fă*i bordei în soare,
întrmn colț de țară veche,
Nu mai nalt decît o floare
Și îngust cît o ureche.

Șim pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cît chibritul,
Cam crîmpeiul lui sămcapă
Cerule tău și nesfârșitul.

Dă»i un fluture blajin /
Și o broască de smarald.
Și«n pădurea de pelin*
Fă său stea bordeiul cald.

Și mai dă*i, Doamne, vopsele
Și hîrtie chinezească,
Pentru ca, mînjind cu ele,
Slava ta s*o smîngălească.

Și cînd totul va fi gata
S<o muta la ea și tata.

ÎNVIERE

Statuia zveltă șimsemnînd, se pare,
Iubire, tinerețe sau credință,
Subt frunza toamnei cenușii dispare,
întinsăm șes pustiu velință.

Se mai ghicește mîna ridicată
Spre bolți, cum se ciopli din început.
Un deget cerul fericit l>arată,
Care de stei fusese cunoscut.

Pămîntul se<așternu peste făptură,
Clipă cu clipă, neînduplecat.
Nemuritoarem cripta lor obscură,
Țiparele statuii »au păstrat.

DIN DRUM

Te cînt și»acum din depărtare,
Necunoscut, ascuns și tutelar,
Și»ți mai trimit aleanuri literare,
Cuvintem manuscris și de tipar,
Fără să vreau, fragilă cititoare
A stihurilor mele bărbătești,
Să știu, trecînd prin timp călare,
Nici cine sînt, nici cine ești.

Copacul, darnic cu găteala lui,
De sus își pierde foi de<argintărie,
Căzînd în drumul oriș'tcui,
în suflet sau pe pălărie.

Au, soare, tu, ivindu»te domol,
Nu îți alungi, tu, fulgerile lungi,
Nu*ți verși lumina toatăm gol,
Nepăsător pe cine îl ajungi ?

MELANCOLIE

Am luat ceasul demtîlnire
Cînd se turburăm fund lacul
Șim perdeaua lui subțire
își petrece steaua acul.

Cîtă vreme n<a venit
M<am uitat cu dor în zare.
Orele și»au împletit
Firul lor cu firul mare.

Și acum c«o văd venind
Pe poteca solitară,
De departe, simt un jînd
Și*ăș voi să mi se pară.

PLUGULE

Plugule, cin' te*a născocit,
Ca să frămînți a șesurilor coaje
Și sămlesnești îndătîinata vraje
De«a scoatem urmă*ți bobul însutit?

Cine ț<a pus cuțitul în pămînt
Și a pornit cu soarele întîiul,
Hotărnicind moșiei căpătîiul,
Și dumaticatul socotitu<și<!*a sfînt?

Cine>a purces în ploaie și furtuni
Și a brăzdat în negură și zloată
Șesul blajin și gras, întîiași dată,
Cu blesteme, nădejdi și rugăciuni?

S>amdătîinat copilul cel pitic
Să are și să strîngă avuție.
Osînda și*a schimbat<om bucurie,
Clădindu<și slăvi și veacuri cu nimic.

MUNTELE MĂSLINILOR

Munte dreptat cu piscul în Tărie
Și neclintit în visul de azur.
Bătut de mării veche dușmănie
Cu bici de lanțuri împrejur,
Pîndit să crească peste tine
Șesul turtit, flămînd de înălțime,
Și să teajungă praful care vine
Stîrnit de turme și desime;
Munte, cădelniți de izvoare,
Altar de șoimi, sălaș de sori,
Care nu suferi floarea trecătoare
Să te îmbete cu miros de flori —
Tu, în hotarul marilor mistere,
Ești ca un semn de pururea putere,
Al vieții noastre cea fără de leac,
împresuratule de astre!
Sufletul nostru, șubred și sărac,
Nu știe de izvor și roadă.
Nădejdeame pribeagă între noi
își lasă urmă slabă, ca o roată
Cu spițele de aur, în noroi.

TÎRZIU DE TOAMNĂ

Prin singurătatea lui brumar
Se risipește parcul, cît cuprinzi,
învăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijloc, bolnav de mii de ani,
întunecat în adîncimi un lac emtins,
Și sîngele, din vii și din castani,
Pe fața ruginie a undelor «a prins.

Tristețea mea străvede printre arbori zarea,
Ca un tablou în care numțelegi:
Boschet sau așteptare opreștem fund cărarea?
Și liniștești ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căință,
în careți plîngi iubirea nentîmplată
Și îți amintești cu dor, cu suferință,
Făptura nentîlnită niciodată.

Molifți, cîțiva, «au întîlnit departe,
Pe cînd murmurul parcului se roagă.
Semchide înserarea ca o carte
Și sufletul în foi, ca o zăloagă.

«
0*
^>
V **ORALIST** f''
***^2«BU

Vreau să pier în beznă și în putregai,
Nencercat de slavă, crîncen și scîrbit.
Și să nu se știe că mă dezmierdai
Și că n mine însuși tu vei fi trăit.

PSALM

Aș putea vecia cu tovărășie
Să o iau părtașa gîndurilor mele;
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsesc — și stihuri sprintene și grele.

Orișicum lăuta știe să grăiască,
De-o apăs cu arcul, de-o ciupesc de coarde.
O neliniștită patimă cerească
Brațul mi-l zvicnește, sufletul mi-l arde.

, Știu că steaua noastră, agerăm Tărie,
Crește și așteptăm scripcă și scobor.
«Port în mine semnul, ca o chezășie,
'Că am leacul mare» al morții tuturor.

Pentru ce, Părinte, <aș da și pentru cine
Sunetul de<ospețe» al bronzului lovit?
Pîinea nu mi-o caut să te cînt pe tine
Și nu «mi vreau cu stele blidumvăluit.

I Trupul de femeie, cel îmbrățișat,
|Nu4 voi duce ție, moale și bălan;
jNumai suferința cerului, păcat
'Nu<i cu ea să turburi apa din Iordan.

VÎNT DE TOAMNĂ

E pardosită lumea cu lumină,
Ca o biserică de fum și de rășină,
Și oamenii, de ceruri beți,
Se leagănăm stihare de profeți.
Rece, fragilă, nouă, virginală,
Lumina duce omenirea poală,
Și pipăituri neted, de atlas,
Pune găтели la suflet și grumaz.
Pietrișul roșu, boabe, al grădinii,
Îi sînt, bătuți și risipiți, ciorchinii.
Plocate grele se urzesc treptat
În care frunzele s*au îngropat.
Din învierea sufletului, de izvor,
Beau caprele «amintirilor»,
Și «n fluierul de sticlă al cintezii
Se joacă mîțele cu iezi.
Deosibești chemarea pruncului în vînt
Cîntată de o voce din pămînt.
Născut în mine, pruncul, rămînem mine prunc
Și sorcova luminii în brațe i<o arunc.

MARINĂ

Undamînsă, val cu val,
Pînă malul celălalt
Spălăm lapte de opal
Cerul scund și plopul nalt.

Trei sau patru, »n mal, pescari,
Stau de ceasuri fără număr
Muți, ca niște cărturari,
Subt umbrele pîn' la umăr.

Peste zare, uriașă,
Creasta »și suie un hotel;
În tot cerul, dat cămașă,
A «mbrăcat azurul el.

Și «i silit și lacul sur
Săd îmbrace cu lumină
Și să lingă împrejur
Frumusețea lui meschină.

Și Dumnezeu, ce vede toate,
In zori, la cinci și jumătate,
Pîndind, să iasă, prin perdea,
O a văzut din cer pre ea.

MÎHNIRI

E trist diaconul Iakint
Și temerile lui nu mint.
Fur și tâlhar întru Hristos,
El printre frați trecu sfiios.

Trupuri bălan, de osîndit,
Cu pravila s'a răzvrătit
Și, făcînd cruci, bătînd mătăni,
Se simte stîrv între jigăni.

Toți sfinții zugrăviți în tindă
Cu acuarelă suferindă,
Ai cinului monahicesc,
Scrutîndud, îl disprețuiesc.

Căci pe cînd schivnicii cu toții
Se pedepsesc amar, ca hoții,
Cu post uscat și ascultare,
Jertfind în Săptămîna Mare,

La el, azimoapte, în chilie,
Amîrziat o fată vie.
Cu sîinii tari, cu coapsa fină
De alăută florentină.

PSALM

/Sînt vinovat că am rîvnit
/ Mereu numai la bun oprit.
I Eu am dorit de bunurile toate.
M<am strecurat cu noaptea în cetate
\ Şi am prădat«o»n somn şi»n vis,
\ Cu braţumtins, cu pumnumchis.
Pasul pe marmur, tăcut,
Călca lin, cam lut,
Steagul nopţii, desfăşat cu stele,
Adăpostea faptele mele
Şi adormea străjerii*n uliţi
Răzimaţi pe suliţi.
Iar cînd plecam călare, cu trofee,
Furasem şi cîte<o fiece
Cu părul de tutun,
Cu duduţa neagră, cu ochii de lăstun.
Ispitele uşoare şi blăjine
N>au fost şi nu sînt pentru mine.
în blidul meu, ca şi în cugetare,
Deprins«am gustul otrăvit şi tare.
/Mă scald în gheaţă şi mă culc pe stei,
! Unde dă beznă, eu frămînt scînteii,
\ Undei tăcere, scutur cătuşa,
Dobor cu lanţurile uşa.
• Cînd mă găsesc în pisc
Primejdia o caut şi o isc,
Mi<aleg poteca strîmtă ca să trec,
! Ducînd în cîrcă muntele întreg.

Păcatul meu adevărat
E mult mai greu şi neiertat.
Cercasem eu, cu arcul meu,
r^: Să te răstorn pe tine, Dumnezeu!
Tîlhar de ceruri, îmi făcui solia
Să>ţi jefuiesc cu vulturii Tăria.

Dar eu, rîvnind în taină la bunurile toate,
Ţi<am auzit cuvîntul zicînd că nu se poate.

PE PLOAIE

Ce demon am, ce sorți, ce țară?
Și pentru ce pământumtreg
Mai strimt
Decît boltita mea cămară?
Azi am un sceptru, mâine4 neg: —
S«a frînt?

Mi»e frig din creștet la călcîie.
E umed fiecare gînd
Și orb!
Mi*e sufletul bolnav de rîie
Și pîn' la sînge se mîngîie
Cu ghiareloi de corb.

Mai sus, mai sus de nori și aștri,
E frig, pustiu și e»n zadar
Să pleci,
Mînțit desatiți satiri albaștri, —
Spre stăvilarul secular
înfîpt în haos cu pilaștri, —
Căci *nan* făcut să treci.

Mai sus, mai sus! Spre ce? Spre unde?
în loc de«a merge poatem sus,
Te«mping spre beznele profunde,
De bronz, subt care doarme dus
Alt Nepătruns, alt Presupus.

PRIGOANA

Porniră și norii.
Convoaie duc toamnă mormînt.
Grămezi de lițolii se sfîșie«n vînt,
în luptă cu corbii, vârtej cu cocorii,
Sosesc în cohorte, se duc în cirezi,
Ca bivolii negri, întinși după coarne,
Năvală de șuier, de suflet și carne —
Și doliul înfașă țării și livezi.

Din negură fulgerul sare.
L*astupă un munte ce trece
Și<apoi se despică în zece.
Pe culmi zboară spume și valuri de sare,
Cu monștrii de mînă aleargă zmintite
Femeile slute, cu muget de vite,
Subt biciul din haos ce șerpuie«n zare,
Mînat de gigantul Satan gol, călare.

Mari țeste soazvîrlă din umăr.
De streășini atîrnă martiri fără număr.
Statui se răstoarnă în holde de fum.
Se cleatină cerul în drum
Și frigul străpunge golani
Și bîntuie ploaia castanii
Și sufletul geme mușcat de trecut,
Ca fiara, *deio* fiară cu pas cunoscut.

Și totul semcheagă șim gol se prăvale
Cu scrișnet, cu spaimă, cu jale.
În rîpi stau la pîndă satirii, ciclopii,
Frecîndu<și spinarea de marginea gropii.
Puternicii beznei și răii pădurii
S*au strîns pentru pradă, ca furii.

ORAȘ MEDIEVAL

Abia se scoală vîntul. În fund — un ultim cer.
Văzduhul se închide cu lacăt și zăvoare,
Se pregătește, iute, un soi de întristare
Ce pare hotărîtă în schituri și n mister.

Luminași carăm matcă nămolul alb al cetii,
Din care se prăvale o turlă după alta,
Nămiezul întîrzie în ora dimineții,
Și ca s*ajungi la soare, îl scoți din zid cu dalta.

Tăcerea se închină la o madonă veche.
O casă*i* lasă pleoapa, o turlă își îndreaptă
Ceasornicul cu clopot aproape de ureche.
Biserica*i* pe scară, pe cea din urmă treaptă.

În stoluri cade frunza sfioasă și se*»*ascunde,
Ca niște pui de pasări, din cer, necunoscute.
Un pas te urmărește de cîteva secunde.
Nu*<*i nimeni. Scoate pipa și*»*aprinde*»i*<o. Și du*»*te.

CENUȘA VISĂRILOR

Cenușa visărilor noastre
Se cerne grămezi peste noi,
Precum se coboară pe glastre,
Atinse, petalele*albastre,
De*o gîză căzută de sus printre foi.

Se scutură vîntul și geme.
Pămîntul e una cu cerul,
Orașele» bulgări și gheme,
Ghitare adînci de blesteme,
Și aerul — rece ca fierul.

Pămîntul e*o moară deșartă
Cu larve cerșind adăpost,
Mișcîndu<se»n pulberea moartă,
Ce«n haos mereu se deșartă:

Țărîna visării ce«a fost.

CREION

Vino joc de vorbe goale.
Sîntem singuri. Ce săîi spun?
Numai gura dumisale
Se aude subt un prun.

Plouă crengile lui rouă.
Cade cîteo picătură,
Unam păr, găteală nouă,
Unam gene, altam gură.

Floarea mică, iarba toată,
Sub dantela albei rochi,
Spre genunche ridicată,
Plinăî de pîndiri de ochi.

Aerul o strînge. Cerul
O dogoare șio sărută.
Unde trecem cîmp, ca fierul,
Țara caldă faceo cută.

Și din toate, singur eu
Numdrăznesc șo prind de mîină
Și, cun șold în pieptul meu,
Să o sprijin la fîntîină.

MORGENSTIMMUNG

Tu ți*ai strecurat cîntecul în mine
într<o dup<amiază, cînd
Fereastra sufletului zăvorită bine
Se deschisesem vînt,
Fără să știu că te aud cîntînd.

Cîntecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele,
Și minăstirea mi«a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cîntecul, și degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape —
Șimtrea ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
în încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele. . . Mi«s
Șubrede bîrnele, ca foile florii.

De ce»ai cîntat? De ce te<am auzit?
Tu te<ai duminat cu mine vaporos —
Nedespărțit — în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.

CHEMAREA

Din pietre sterpe și uscate
Un fir de iarbă »a ivit,
Și vârful lui în infinit
A cutezat, străin, să cate.

Născut dintrmn crîmpei de soare
Și o fărîmă de pămînt,
Firul gingaș, curat și sfînt,
A>mbobocit și»a dat o floare.

Strivit în ulița măreață,
Secat de drumul de asfalt,
El e de felul cerului înalt,
Care șoptind îi spune și<l învață.

El, mulțumit că drept merinde
I»aduce lapte noaptea în pahar,
Se bucură cînd și<un țînțar
De moțu»i auriu se prinde.

PSALM

Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!
Copac pribeag uitat în cîmpie,
Cu fruct amar și cu frunziș
Țepos și asprum îndirjire vie.

Tînjesc ca pasărea ciripitoare
Să se opreascăm drum,
Să cîntem mine și să zboare
Prin umbra mea de fum.

Aștept crîmpeie mici de gingășie,
Cîntece mici de vrăbii și lăstun
Să mi se dea și mie,
Ca pomilor de rod cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceață,
Nici chiar aroma primei agurizi, ^
Și prins adînc între vecii și ceață,
Nu»mi stau pe coajă moile omizi. >

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin și se aprind pe rînd
în ramurile tinse pe altare —
Și te slujesc; dar, Doamne, pînă cînd?

De«a fisnflorit numai cu focuri sfînte
Și de«a rodi metale doar, pătruns
De grelele porunci șimvățăaminte,
Poate că, Doamne, miecește de ajuns.

în rostul meu tu m*ai lăsat uitării
Și mă muncesc din rădăcini și sînger.
Trimite, Doamne, semnul depărtării,
Din cînd în cînd, cîte un pui de înger,

Să bată alb din aripă la lună,
Să*mi dea din nou povața ta mai bună.

ÎNTOARCERE ÎN ȚĂRÎNĂ

De prin adîncul nopții vin cocorii
Pe care i/am văzut plecînd,
Și cu tăcerea gîndului și»a orei
Vorbele lor le<auzi de pe pămînt.

Vin înapoi din raiuri fericite
Și lumeamtreață»a stelelor străbat,
Vechi credincioși ai turlei părăsite
Și ai bisericii sărace dintrmn sat.

În sufletul, bolnav de oseminte
De zei străîni, frumoși în templul lor,
Se iscă aspru un îndemn fierbinte
Și<mi simt sculate aripi de cocor.

DESCÎNTEC

Lacăte, cine te«a închis
La ușa marelui meu vis?
Unde ni*i cheia, undei păzitorul,
Să sfărâme zăvorul
Și să vedem în fundul nopții noastre
Mișcîndu«se comorile albastre?
Un pas din timp în timp, greoi,
Se<apropie, dar a trecut de noi.
Toți pașii se sfîrșesc și pier
Pentru urechea ta de fier
De<o vînămtoarsă peste tine
Cred că atîrnă din văzduh glicine
Și, de pe bolți, zorele
Și muguri și ciorchini de stele.
Cine va punem ușa noastră cheie
O singură scînteie?
Lumina ochiul șiid așază
Șim încăpere caută să vază.
Lacătul simte și tresare
Cu bezna mea, ca de o sărutare.
Stea, nu poți tu intram veriga lui
Și lacătul tăcerii săd descui?

LUMINĂ LINĂ

Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcînd aci, pe<o margine de drum,
Și nu dormind întrmn polen de floare,
învăluităm aur și parfum?

Neascultînd de vîntul de la stup,
Te<ai aruncat în plasa verde<a zilei
Și darurileocum, ale zambilei,
Puterile*amorțite ți le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine<o să vie, trupul tău de>afară
Să<l caute și<n jur să sufle cald?

Cu âripam țărîină și în vis,
Strînge la piept comoara ta deplină.
Cît te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te<a ucis!

POARTĂ CERNITĂ

Biata bătrînă a murit.
Știa că moare negreșit,
Ca toți bătrînii cînd se simt cămgheață
Intrînd încet cu mîinile în ceată.

I<am văzut sufletul trecînd
în lumea ceealaltă,
Prin plopii vineți, strînși la rînd
Și laolaltă.

Un medic îngrijea piciorul stafidit,
O fată mică și o soră grasă.
Parcă un străin amcremenit
între făclii pe masă.

Cățelul a rămas fără bătrînă,
Nu<i mai ajunge botul pîn' la mîină,
Retrasă pentru marea rugăciune
La piept. Iertăciune.

Vafi<mbrăcatîn albituri curate
Trupul ei vădud de durere,
Nesimțitor la ceasul jumătate
Care bate după 8 mistere.

Posomorit azi, dinele nu are
Lapte, »are de mîncare.
S»a întreprupt gospodăria
Și s«au închis dulapul și bucătăria.

Piulița de aramă
Lucește ca un astru solitar,
Și luna și<a făcut un far
Din turlamvăluităm scamă.

CREION

Obrajii tăi mi*s dragi
Cu ochii lor ca lacul,
în care se<ogîndesc
Azurul și copacul.

Surîsul tău mi*i drag,
Căci e ca piatram fund,
Spre caremoată albi
Pești lungi cu ochi rotund.

Și capul tău mia drag,
Căci e ca malu»n stuf,
Unde păianjeni dorm,
Pe zori făcute puf.

Făptura ta întregă
De chin și bucurie,
Nu trebuie să»mi fie,
De ce să«mi fie dragă?

MIEZ DE NOAPTE

întîlnitem vîrful crucii,
Fată*în faţă, steaua, luna,
Se privesc şi, cîte una,
Stelele deşteaptă nucii.

Şi pe*al cerului pieptar
Scapără frumoşii teferi
Sumedenii de luceferi,
Plini de voie şi de har.

Din apus la răsărit
Toată iarba de pe cer,
Micăm bob cît un piper,
A>nflorit ş»a tresărit.

Şi pe cînd îmbătrîneşte
Lumea, jos, printre coteţe,
într<o nouă tinereţe
Zilnic cerul nopţii creşte.

NICIODATĂ TOAMNA .

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă
Sufletului nostru bucuros de moarte.
Palid aşternut e şesul cu mătasă.
Norilor copacii le urzesc brocarte.

Casele<adunate, ca nişte urcioare
Cu vin îngroşat în fundul lor de lut,
Stau în ţărmu*albastru«al riului de soare,
Din mocirla cărui aur am băut.

Pasările negre suie în apus,
Ca frunza bolnavă*a carpenului sur
Ce se desfrunzeşte, scuturînd în sus
Foile.m azur.

Cine vrea să plîngă, cine să jelească
Vie să ascultemdemnul nenţeles,
Şi cu ochiim facla plopilor cerească
Să*şi îngroape umbram umbra lor, în şes.

i
\

HERUVIM BOLNAV

îngerul meu își mai aduce aminte
Din fericirile de mai nainte.
Cerul la gust uajunge ca un blid
Cu laptele amar și agurid,
Stelele lui nu și le mai trimite
Ca niște steaguri sfinte zugrăvite,
Și vîntul serii nu și mai dă îndemn
Cu aromele de vin și undelemn.
Livada, cîmpul și au pierdut și floarea
Și roadele și frunza și culoarea.
Apele negre duc subt cerul cald
Nămoluri fierte, grele, de asfalt.
Oriunde capul caută să și puie
Locu și spinos și iarba face cuie.
Cocorii trec Tăria fără el
Și nud mai cheamă zborul lor defel.
Viața veciei, cuibul din ogivă,
Inimii lui ajuns au deopotrivă,
Șimțîia dată simte, cît de cît,
în dumicarea timpului, urît;
Căci neștiutămcepe sămcolțească
Pe trupud alb o bubă pămîntească.

CÎNTARE

M am apărat zadarnic și mă strecor din luptă
în umbra lunii albe, cu lancea naltă ruptă.
Pusei pămînt și ape, zăgaze între noi,
Și sintem, pretutîndeni, alături, amîndoi.
Te întîlnesc pe toată poteca așteptare,
Necontenita mută a mea însoțitoare.
Pe la fîntîni iei unda pe palme și mi dai,
Iscață dintre pietre și timpuri, fără grai.
Ți dai desfăcut cămașa șimtrebi cu sîniim mină
De vreau să astîmpăr setea din ei sau din fîntînă.
Ai dus Ia țurțur gura cu gura mea plecată,
Voind să bei cu mine scînteia lui deodată.
Amestecatăm totul, ca umbra și ca gîndul,
Te poartă ea lumina și te crescut pămîntul.
în fiecare sunet tăcerea ta se aude,
în vijelii, în rugă, în pas și m alăute.
Ce sufăr mi se pare că și este de durere,
De fașăm tot ce naște, de fașăm tot ce pierde,
Apropiată mie și totuși depărtată,
Logodnică de a pururi, soție niciodată.

Gătită masa pentru cină,
Rămîne pusă de la prînz.
Sînt, Doamne, prejmuit ca o grădină,
în care paștemn mînz.

PSALM

Ruga mea e fără cuvinte,
Și cîntul, Doamne, mi«e fără glas.
Nurți cer nimic. Nimic țuaduc aminte.
Dîn veșnicia ta nu sînt măcar un ceas.

Nici rugăciunea, poate, nu mi*e rugăciune,
Nici omul meu nu<i poate omenesc.
Ard către tinemcet, ca un tăciune,
Te caut mut, temchipui, te gîndesc.

Ochiul mise viu, puterea mi*e întreagă
Și te scrutez prin albul tău veștmînt
Pentru ca mintea mea să poată sămțteagă
Nengenuchiată firii pe pămînt.

Săgeata noștii zilnic vîrfu*și rupe
Și zilnic semtregește cu metal.
Sufletul meu, deschis ca șapte cupe,
Așteaptă o ivire din cristal,
Pe un ștergar cu brîie de lumină.

Spune tu, Noapte, martor de smarald,
In carenume floare și tulpină
Dospește suncul fructului Său cald?

j
|
I
i
l

BELȘUG

El, singuratic, duce către cer
Brazda pornităm țară, de la vatră.
Cînd îi privești împiedecați în fier,
Par, el de bronz, și vitele<i de piatră.

Grîu, popușoi, săcară, mei și orz,
Nici o sămînță n*are să se piardă.
Săcurea plugului, cînd s«a întors,
Rămîne*o clipă soare ca să ardă.

Ager, oțelul rupe de la fund
Pămîntul greu, muncit cu dușmănie
Și cu nădejde, pînă ce, rotund,
Luna<și așază ciobul pe moșie.

Din plopul negru, răzimat în aer,
Noaptea, pe șesuri, se desface lină,
La nesfîrșit, ca dintnun vîrf de caier.
Urzit cu fire de lumină.

E o tăcere demceput de leat.
Tu nu<ți întorci privirilemapoi.
Căci Dumnezeu, pășind apropiat,
Îi vezi lăsată umbra printre boi.

FIARA MĂRII

Te iată iarăși singur, în luntrea cît o scoică,
Luptînd în fundul zării cu norii mari din cer
Și legănat de mare, de fiară, ca de*o doică,
Și năbușit în cîntec de țîțele<i de fier.

Talazele*adunate cu bezne, șerpi și rîme,
Șim gloate ghemuite, fanaticii limbrici
Te urmăresc: izbînda și lupta să<ți dărîme,
Findcă putuși furtuna cu fruntea să despici.

Deasupra muncii tale încet biruitoare
Vegheazăm toată lumea un singur strop de stea,
Ca un păianjen care a pogorît din soare
Cam trecerea viitorii zălog și scut să stea.

Te iată prins de vînturi. Stihia nu te cruță.
Cam vremea cînd, lipsindua și luntre și lopeți,
Omul era bolnava și palida maimuță,
Înfrișoșatăm fața cereștilor păreți.

Depart ești, departe, ca fluturii ce*și lasă
în ramuri crisalida, din piersicul natal,
Depart foarte, frate, de sine»și și de casă,
Gonind întreg oceanul, străin, din val în val.

Unde se duce singur, urzit în marea deasă?

PIA

Ce poți avea, sufletul meu,
Cînd soarele ne punem ramuri iară
Ori un inel de foc, ori o brățară,
Cu mîna caldă a lui Dumnezeu?

Și cînd făptura ne primeștemtreagă,
Ca un altar cern haos s«a deschis,
Și dinainte floarea ni se pleacă,
Să»i sărutăm petalele de vis?

Ești întristat de<acest adînc tablou,
Unde la fiecare clipă am simțit
Că ne atinge pensula din nou,
A umbrei mari cern el ne*a zugrăvit?

Dar dorurile toate adunate,
Pe undam fund a cerului străjar,
Pe care noaptea trec, întunecate,
Luntrice, lin, cu prora de cleștar?

Copacumtreg trasare și semdoaic
Cu toate rădăcinile deodată.
O picătură slobodă de ploaic
Pe<o frunză a căzut, înveninată.

PSALM

Nu<ți cer un lucru prea cu neputință
 în recea meamcruntată suferință.
 Dacămcepui de»aproape să«ți dau ghies.
 Vreau să vorbești cu robul tău mai des.

De cînd »a întocmit Sfînta Scriptură
 Tu n»ai mai pus piciorum bătătură
 Și anii mor și veacurile pier
 Aci sub tine, dedesubt, subt cer.

Cînd magii au purces după o stea,
 Tu le vorbeai — și se putea.
 Cînd fu să plece și Ioslf,
 Scris bai găsit în catastîf
 Și »ai trimis un înger de povață —
 i îngerul stătu cu el de față.
 ngerii tăi grijeau pe vremea ceea
 Și pruncul și bărbatul și femeea.

Doar mie, Domnul, veșnicul și bunul,
 Nu mi«a trimis, de cînd mă rog,
 nici unul. . .

BINECUVÎNTARE

Dormiți, dormiți!
 Hipnoza nopții suflă boare
 în mușchii voștri veștejiți
 Și mîine veți avea izvoare
 Din spor, pămîntul, săd stropiți
 Cu bale călătoare.

Dormiți, dormiți,
 Căci legea o citește cariul
 Cînd voi sînteți încremențiți
 Și m țeasta voastră«și zvîrlă zarul
 Satan, cu ochii buimăciți.
 Noroc! Fiți fericiți!

Dormiți, dormiți,
 în monarhia minerală,
 Owobrajiți, sterpi și gâlbejiți,
 Lipiți de carnea triumfală.
 Cu care, morți, vămsuflețiți
 O zi și«o viață goală.

Cei umiliți în trudă și m răbdare,
 Pribegii, robii și sihastrii,
 Bătuți de«a lunii vînătă dogoare,
 Așteaptă stolul șoimilor albaștri.

Judecători, stăpîni şimdreptăţiţi,
Voi sînteţi beţi. Dormiţi, dormiţi!

4

Şi însumi bine»vă*cuvînt.
Căci e nevoie pe pămînt
Să vămmulţiţi,
Să ncapăsaţi şi să nemlănţuiţi,
Şi veacuri oarbe să clădiţi,
Dormiţi, dormiţi!

POATE CĂ ESTE CEASUL

i .
{

█

!:

1

^

Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară
Din arbori toată frunza ce»a fost şi strălucit,
Să ne privim trecutul în faţă, liniştit,
Cînd urma lui de umbră începe să ne doară.

j

Şi, fără umilinţă şi fără de mîndrie,
Să ne*amintim în noapte, de noi, din fir în fir,
Şi să privim zigzagul, pe stînci, de tibişir,
În care«şi puse pasul fragila mărturie.

r

t

O zi mărunţi, o noapte aprinşi cu foc de aştri,
Cînd răstigniţi, cînd slobozi şi mari şuadesea mici,
Păstori de crizanteme, profeţi pentru furnici,
Deasupra vulturii pluteau în cer albaştri.

ïf

Şi de ni<s rupti genunchii de căile spinoase,
De ce pentrumtristare să fie tot ce*a fost?
Nu<i toamnă? Să ne facem din noi un adăpost
Şi s<adunăm deşertul, la cald, pe lîngă case.

Să luăm cenuşa stinsă pe vechile altare,
Să*i dăm din nou văpaia şimn fum mai roditor.
S*o*mprăştiem, sămîntă, pe şesul viitor,
Nădăduînd culesul tîrziu, cu întristare.

NEHOTĂRÎRE

îmi voi ucide timpul și visurile, deci,
Cîrpii voi pemtunerice mantaua vieții mele.
Drept mulțumire știți voi că cerurile reci
Vor strecura prin găuri lumina unei stele.

Să las să umple cerul cu vastul lui tezaur?
Înveștmîntat domnește, să trec cu giulgiul rupt;
Pe coate cu luceferi, spoit pe piept cu aur
Și tatuat cu fulger, să numving? să nu lupt?

Să bat noroiul vremii, cu ochii mei chiși. Hlamida
Să mi scoatăm drum nerozii, rînjiți, din cîrciumi,
beți.
Ca fluturii, ce rabdă să mi poartem praf omida,
Să rabd și eu în mine, povară, două vieți?

Un om, trudit șuacela, îmi va deschide mîine
Mormîntul pomenirii cu mîna mi preacurată,
Ca să mă frîngăm soare, schimbat prin moartem
pîine,
Și fraților din urmă, șoptind să mă împartă.

Dar ziua care trece și mă răneștem treacăt
îmi umilește cîrja și mi încovoieaie crinii,
Și inima urmează să atîrne ca un lacăt
Cu cheile pierdute, la porțile luminii.

j De ce nu pot să nu știu, de ce nu pot să n*aud
' în ce stă rostul zilei și prețul de a ține o trece?
' Deschide-mi te, suflet, prin șapte ochi de flaut,
i Și cîntecul și viața și moartea să lemece.

DOLIU

Mai mult, tu nu vei mai vedea
Nimic, nici cer, nici flori.
S*au prăfuit din zarea ta,
Ca niște nori.
Nici zare nu vei mai avea,
Nici ochi cu care s*o masori
în geamuri prin perdea.

Dcacum străină mîna ta
îți va șede deoparte,
Ca un condei, pe undeva,
Alătura de*o carte.
Și ochii tăi, de gura ta,
Vor trece mai departe,
Decît un nufăr de o stea.

Orbit<a viața și, cu ea,
Și cîntecul și luna,
Și undam care strălucea
S*a stîns pe totdeauna.

Tu pe vecie ne*i mai fi,
Și<ai fost, mămtreb, vreodată?
Pustiul mă învălui,

Cînd subt un plop mi se trezi
Tot dorul de«altădată!

Durerea mi se pierdem fum,
Tot căutînd un vreasc de rost
într»aste drumuri fără drum,
în care toate doar au fost,
Și nu mai sînt acum.

PSALM

Te drămuiesc în zgomot și în tăcere
Și te pîndesc în timp, ca pe vînat,
Să văd: ești șoimul meu cel căutat?
Să teucid? Sau sămgenunchi a cere.

Pentru credință sau pentru tăgadă,
Te caut dîrz și fără de folos.
Ești visul meu, din toate, cel frumos
Și numdrăznesc să te dobor din cer grămadă.

Cam oglindirea unui drum de apă.
Pari .cînd a fi, _pa» -cînd.că~*u^ mai ești;
Temtrezării în stele, printre pești,
Ca taurul sălbatec cînd se»adapă.

Singuri, acum, în marea ta poveste,
Rămîn cu tine să mă mai măsoar,
Fără^șă vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi" și sî urlu: «Este! *

ARHEOLOGIE

Sufletul meu își mai aduce>aminte,
Șuacum și nencetat, de ce»a trecut,
De un trecut ce mi>e necunoscut,
Dar ale cărui sfînte oseminte

S»au așezat în mine făr' să știu,
Cum nici pămîntul știe pe<ale lui,
În care dorm statui lîngă statui
Șid zăvorît sicriu lîngă sicriu.

Un murmur nentrerupt, de epitafe,
Cari mai străine, care mai sonore.
Prin aer, timpu»i despărțit de ore,
Ca de mireasma lor niște garoafe.

Tăcerea vocile și le»a pierdut,
Care«o făceau pe vremuri să răsune.
Aud țărîna doar a vocilor străbune,
Cum se desfăce, cum s»a desfăcut.

Și, cîteodată, totul se deșteaptă,
Camtr»o furtună mare ca Tăria
Și>arată veacurile temelii.
Eu priveghez pe ultima lor treaptă.

DOR DUR

Ai îmbătrinit, băiete,
Cîntînd stihuri și ștafete,
Potrivind, ascuns de lună,
Vorbam fluier, care sună.

Lumea plînge de necazuri,
Tu»ți pui gîndul pe atlazuri
Și, de dor de vînt și mierle,
Faci cu acul fir de perle.

Îți ungi rănile cu»argint,
Te alinți cu zări ce mint
Și*ți faci cugetul hotar
între înger și măgar.

Ah! de cînd m«a fost iubit,
Felul meu s*a izmenit.
Gura<i rece, de nălucă,
Mi*a lăsat viața năucă.

Fința mică de otravă
Mi*a făcut carnea bolnavă.
Fieșcare os mă doare
Dezmințire și lingoare.

Și pentru că nu am știre
De«mi voi mai veni în fire
Și de o voi mai vedea
Strînsă sub musteața mea,

Ca un șarpe ce se zbate
Suferînd de cinci păcate,
Stihuind m«am hotărît
Să»mi trec noaptea de urît.

Că dacă mai este vie,
Scrie peana Sînge scrief
Cine știe! . . .
O citi și o să vie

MÎNĂSTIRE

Așpit<a ziuam ramuri.
Porumbieii albi, la rînd,
Pe pridvoare și la geamuri
Se trezesc din nou visînd.

Aripile dorm închise
Pretutîndeni, evantalii.
Toată lumea ciripise
Pentru seara de Rusalii.

Clopotele<au ostenit,
Liliecii din clopotniți
Dau de cerul risipit
Pretutîndenea din solniți.

Lunași mînă lin păunii
Pe întinsu<i așternut.
Ochii tăi ca bruma prunii
Mă gîndesc să țui sărut.

Și cum ceasul batem larg
Peste noi și peste plante,
De șar crede că se sparg
Subt ciocane diamante;

Timpul cel adevărat
Vinem aripi împrejur,
Și pe capul meu plecat
Varsă poale de azur.

PSALM

Pentru că n<a putut să temțelegă
Deșertăciunea lor de vis și lut,
Sfinți>au lăsat cuvînt că te*au văzut
Și că purtai toiag și barbămtreagă.

Te»ai arătat adeseori făpturii
Șimtodeaunam haine de<mpărat,
Amenințînd și numai supărat,
Că se sfiau de tine și vulturii.

în Paradisul Evei, prin pădure,
Ca și în vecii triști de mai tîrziu,
Gura ta sfîntă, toți Părinții știu,
Nu s«a deschis decît ca să ne*njure.

i Doamne, izvorul meu și cîntecele mele!
| Nădejdea mea și truda mea!
j Din ale cărui miezuri vii de stele
Cerc să<mi îngheț o boabă de mărgea.

Tu ești și»ai fost mai mult decît în fire
' Era să fii, să stai, să viețuiești.
Ești ca un gînd, și ești și nici nu ești,
între putință și între amintire.

DRUM ÎN IARNĂ

Decembre, ca un paradis
De marmur și scînteii,
Hlamida și*a deschis,
Și, dintre tei,
Un vaiet lin de clopoței
Suspînă»abia, ca*n vis.

Deasupra nopților s*a»ntins
Legendă ideală,
Și nu e suflet neatins,
Oricît de stîns,
De diafana ei petală,
în care să nu fi descins
Lumina siderală.

E feerie de argint
Cristalizat în țurțuri lungi
Și pe cît ochii țî<i alungi,
Pe cît ajungi,
E marmur alb, neprihănit,
Pustiu și nesfirșit.

în umbra lămpilor cernite j
Se varsă vis în cupe noi, ;
Și capetele mult iubite >
Semvecinesc pe nesimțite, !
Ca niște frunze de trifoi.

Feți dulci, o clipămdrăgostiți,
roată Farmec și senin,
Fiți, cel puțin
Voi, fericiți!

PRINȚUL

Biruitoare de lifte și jivine,
Așteaptă dîrz, la rîndu*i biruit,
Și ochii lui, de patru timpuri pline,
încremeniți pe zare, n*au dormit.

Pe locul unde și<a răpus vrăjmașii,
Și slava lor țărîna a căzut,
S<au arătat, în urmă,m sînge, pașii
Curtenilor șireți ce bau vîndut.

îchis în turnul morții din poruncă,
Prințul emtreg, dar gîndurile dor,
Ca niște vulturi negri ce<și aruncă
între cotețe rotirile lor.

Puterea lui întregă și vitează
Ascultăm noaptea de safir și lut,
Din depărtare, calul că*i nechează,
Care prin adieri ba cunoscut.

Și cînd îl rod păduchii cîteodată
Pe dedesubtul platoșei domnești,
Prințul te simte, spadă fermecată,
Prinsă de șold, c>ai tremurat și crești.

¥

' ^ s

EVOLUȚII

Pământul antic ssa civilizat.
Nici nimfe, nici naiade, nici sirene,
Crucificate ritmic și alene
în așternutul undei ondulat.

Pe coaja bulevardului de smoală,
Subt ochii guarzilor, în cete.
Nepoții lui Orfeu se duc la școală
Cu plăcile de piatră cu burete.

Toți, abdicăți din funcția divină,
Au renunțat la slăvile eterne. *
Apolo»i profesor de mandolină,
Pan lecții dă, de limbile moderne. i

Herculesi petrolist dactilograf,
Și Joe însuși, farmacist detreabă,
Serveștem cutiuțe la tarabă
Cîte un hap, cîte un praf. *

Odinioară, ne soseau prin curte
Și stau de vorbăm cîntece cu noi,
îngerii mici cu aripile scurte
Și sfinții candizi în stihare noi.

Și cîteodată, seara, prin grădină,
Se năruia rănit din zbor
Cîtemn seraf cu mîna la picior,
Ciocnit în aer cu<o albină.

Dar la fereastra staulului, sus,
De cîte ori oprindume, din grabă,
Nu am zărit lumina lui Isus
Și<am auzit că vocea lui nemtreabă?

Pavel din Tars e*acum zaraf sărac,
Și Chrisostom băiat de prăvălie,
Iar Sfîntul Duh, închis în colivie,
Făcutu*s*a pui mic de pitpalac.

PUȚIN

O, vino, fluture, te lasă
Pe brațu*mi ostenit.
întinde»ți aripa frumoasă,
Fii bunul meu venit.

Strămută*mi gândumtr*alte părți,
Strecoară*mid pe sub tulpini,
Ca săd întorc apoi pe cărți,
Nins, cum și tu vii, de lumini.

Cu trupul tău de catifea,
Ce tremură de fin ce*i,
îmi amintești de ochii de cafea,
Din genele Ilincei.

în casa toamnei nu te vezi,
De mic și de uitat.
Dar toate florilem livezi
Ți<aștern cîte un pat,

Și toate frunzele te cer
Săfți legene lin somnul,
tiind că leagănă spre cer,
n sinul tău, pre Domnul.

O, durte, fluture, din nou,
Luminile te cheamă;
Dar prin al liniștii ecou
Fii băgător de seamă.

O mierlă*și poartă pe sub tei
Un cioc *șii*o gușă*adîncă.
Domnul e prins *șim* sinul ei -
Și mierla te mănîncă.

GRAVURĂ

Astăzi, soarele, prin ceață,
S-a născut din haos, mort,
Pensurata dimineață,
Cenușie ca un cort.

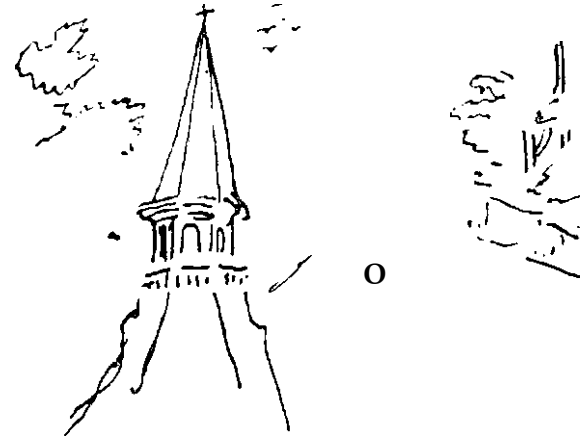
Pe când sufletul coboară,
Melancolic, pe-amintiri,
Ca o pulbere ușoară
De scintei și licăriri,

Peste cărțile din care
Se deșteaptă musc trezit
De pe foi ce-au putrezit
Prin unghere de sertare,

Orologiul, ploaia-n urmă
Și cu inimă-trm ritm,
Bat secundele cern turmă
Nencetat au tot murit.

Și ce liniște scașterne!
Și cum sufletul se-aude,
Scuturînd aripe ude
Peste brumele eterne!

Dintr-a mea singurătate
Las în voie timpul viu,
Care știe ce nu știu,
Și prin veacuri destrămate
Fac cu pana semn și scriu.

CREION

Trecînd pe punteamgustă,
Dîntrmn secret imbold
Cu mîna prinsăm fustă,
Și»o suie pînă»m șold.

Genunchii, copți ca grîul,
Duc somnului prinos.
Fără»m»doială, rîul
își lasă pleoapam jos.

Zburdalnică pe glezne
Semtoarce către casă.
O! vîntule, țî*e lezne
Să*i spui că e frumoasă.

Dar puntea»n salturi repezi
Se clatină»m»tre mure.
O! punte, fă<te lebezi,
Și du*mi*o»n țăr»m ușure.

Cu sufletul, și eu
O duc din mal de mîini
Și>o simt în dorul meu
Ca miezul unei piini.

Și»acum, cînd își ridică
O mîna peste zare,
O vedco rîndunică
Umplînd cu<o sărutare
Azurul prins de»o stea.

O! cuiburi, scoici cu șoapte,
Rugașivă, la noapte,
Din turlă, pentru ea. . .

PSALM

Pribeag în șes, în munte și pe ape,
Nu știu să fug din marele „ocol.
Pe cât nainte locul mi»e mai**ȚOI,**
Pe<atît hotarul îui"ÎnT<T"mai aproape.

Piscul sfîrșeștem punctul undemcepe.
Marea mămchide, lutul m«a oprit.
Am alergat șim drum miam răzvrătit
Și n<am scăpat din zarea marei stepe.

Sînt prins din patru laturi deodată,
} Și<oricît m*ăș mąguli biruitor,
Cunosc ce răni și»anume unde dor
Și suferința mea necăutată.

Din vitejii și biruinți trecute
Am cîștigat puterea, ce»a rămas:
Nu mai străbat destinul meu la pas,
Ci furtunos de«acum, și iute.

, Nu lua în seamă cîntecele grele
»Cu care turbur liniștea de*apoi.
Sînt leacuri vechi pentru dureri mai noi
Și cîntă moarteam trîmbițele mele.

JIGNIRE

Neprețuind granitul, o, fecioară!
Din care»ăș fi putut să țid cioplesc,
Am căutat în lutul rumînesc
Trupul tău zvelt și cu miros de ceară.

Am luat pămînt sălbatic din pădure
Și'am frămîntat cu mină de olar,
în parte, fiecare mädular,
Al finței tale mici, de cremene ușure.

Zmălțîndu»ți ochii, luai țipar verbina,
Drept pleoape, foi adînci de trandafiri,
Pentru sprincene firele subțiri
De iarbă nouă coamțepat lumina.

Luai pildă pentru trunchi de la urcioare,
Și dacăm sîni și șold amtîrziat
Mînamii aprinsă, eu sînt vinovat
Că mam oprit statuam cingătoare

Și ciam voit să simtă și să umble
Și să semdoaiem pipăitul meu,
De chinul dulce dat de Dumnezeu,
Care«a trecut prin mine și te umple.

Femeie scumpă și ispită moale!
Povară»acum, cînd, vie, te<am pierdut,
De ce te zămislii atunci din lut
Și nurti lăsaî pămîntul pentru oale?

GRAIUL NOPTII

Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu,
în noaptea cu veștmînt argintiu,
Are cîteva tari silabe
Cu cîteva silabe slabe.
Ce prost, întîi, »amfricoșat de tine,
De cîntecul tău cu chemări străine,
De ființa de abur și pucioasă
în noaptea lui somnoroasă?

Ochii tăi, mari și teferi,
Ca niște luceferi
înghețați de uimire,
Privesc în suvenire.
Tu știi că destinul e grav
în pensula marelui zugrav.
Omule, gură strîmbă, gură hîdă,
Pasărea nu știe să rîdă!

Tu ești clopoțelul Sfintului Duh
Și treci lung prin văzduh
Și suni lepădarea de sine
Și<mpărăția nopții ce vine.

Glasul tău depărtat și sfânt
Spune auzului de pe pământ
Că sufletul trebuie să stea
De veghe, înarmat în șea;
Că sufletul e*o sabie sticloasă
Care trebuie trasă:
Să<i scînteie stelele luciu!

Povară mi»e mintea, ca tuciul.

Tu trăiești fără castel.
Fără pat, făr' așternut,
De la început;
Fără cufăr, fără cărți,
Zburînd mereu într*alte părți,
Neașezată nicăieri,
Fără drepturi, fără puteri.

O! cucuvaia lui Dumnezeu,
Gîndesc c<ai fi sufletul meu!

BIULBIUL

Dimineața, seara, triste.
Tristei oaretr<adevăr?
Umbresatîrnă de batiste
Și de fire lungi de păr.

De vor fi sau nu, precum
Ochiul de ciclop le vede,
Zugrăvitem vînt cu fum,
N<au conture, nici parfum
Ramurile din livede.

Printre prunii din amurg
Cîntăm ritmuri de tipsii
Ghiersul moale, stihul turc
Și arab, de la geamii.

Rugăciune! Nebunie!
Ca bolnavii gem cu toții.
Sînt nebuni? în chinovie
Au și munte și cîmpie.

Catapeteasmă pustie,
în altar, îmi intră hoții.

Pe cînd părinții « arhimandriți
Și arhondarul stavrofor
Se jăluiesc, nemîntuiți,
Cum că păcatul e al lor.

IOSIF AL UNGRUCWLAHIEI

Semață fumul de tămîie
De la jertfelnic la Isus
Și cu mireasma lui mîngîie
Sfinții cu nimb de foc, de sus.

Cîntările, suind în cor
Cu clopotele, sau topit
în glasul de mijlocitor
Al blîndului mitropolit.

îneștmîntat în promoroc
Cusut cu foi de trandafir,
Se roagăm gînd ca un proroc
Și pune fruntea pe potir.

Dar ridicîndu-l preasfințitul
La ceruri, brațul i se frînge
Și varsă din neprihănitul
Trup sfînt muiat în sfîntul sînge.

Curata cuminecătură
în veac de veac nu »a vărsat.
Unchiașul în genunchi murmură:
— «Părinților, sînt cu păcat! »

ICOANĂ

Noaptea întinde scoarțe, plocate și covoare,
Urzite cu zigzaguri și cu chenar mărunț,
În care se repetă izvodul la culoare
Și chipurile crucii și florile, cum sunt.

În fața lunii, dreaptă, șoseauam vărgi cu plopii
Ș-a pardosit cu șoale din Jii și Mehedinți,
Șim umbra fiecărui copac așteaptă popii,
Strângînd în mîini tăcute cădelnițe fierbinți.

Ivirea se va face, pesemne, din cîmpie,
Prin albele cătune, pitite subt căciuli.
La moara adormită cu roatam apa vie
S-au și sculat dulăii, molatici și ciufuli.

Căci iar Ierusalimul separată după ploaie,
Cum bau știut întocmai, pe vremuri, cuvioșii.
Ce vezi? Sobolimalță biserici, mușuroaie.
Ceouzi? Văzduhul cîntă întreg cu toți cocoșii.

TOAMNA

Străbatem iarăși parcul, la pas, ca mai nainte.
Cărărilevelite<s cu palide<oseminte.
Aceași bancăm frunze ne<așteaptă la fîntîni.
Doi îngeri duc beteala fîntînilor pe mîni.

Ne»am așezat alături și brațu<i m»a cuprins.
Un luminiș în mine părea că s>ar fi stins.
Mămdrept încet spre mine și sufletul mi4 caut
Ca orbul, ca să cînte, spărturile pe flaut.

Vreau să<mi ridic privirea și vreau
să>i mîngîi ochii.
Privirea întîrzie pe panglicile rochii.
Vreau degetul ușure să»l iau, să »l dezmiard.
Orice vroiesc rămîne îndeplinit pe sfert.

Dar ce nu pot pricepe ea pricepu, de plînge?
Apusul își întoarce cirezile prin sînge.
O! mă ridic, pe suflet s»o strîng și s»o sărut —
Dar brațele, din umeri, le simt că mi»au căzut.

Și de-am venit cam timpuri, a fost ca, înc-o dată,
S-aplec la sărutare o frunte vinovată,
Sămvingem iarăși vremea dintr-o mătărire nouă
Și sămviem adîncul izvoarelor de rouă.

Și cum scoboară noaptea, al'dată așteptată,
îmi pare veche luna — și steaua ce searată,
Ca un părete de arme, cu care-aș fi vînat.

Și fără glas, cu luna, și noi neam ridicat.

MITRA LUI GRIGORIE

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut,
S-a făurit frumoasă, acum vreo șapte veacuri,
Muncită, în robie, de meșter priceput
Amipodobi tertipul cu gingășii și fleacuri.

Aci, cunoști călcîiul ciocanului, lovit
în bulgării de aur supuși silit strivirii
Și mcovoiați de-o floare la locul potrivit,
Prinzînd înfățișarea, treptat, amchîpuirii.

1 Aci, se subțiază metalul străveziu,
j Și, fir plăpînd, ca firul de păr prin flori se coase:
l Tors ca din furci de aur și ajungînd mătase,
Pe nicovala neagră, se iscă nimbul viu.

f Trei rînduri de smaralde, ca dinții din gingie,
Rotunde, deopotrivă, jurîmprejur răsar,
Pe locuri întrerupte de-o piatră rubinie
Și de un bob mai mare de vechi mărgăritar.

Păstrată pentru Paști în cămin cumcuietoare,
Tiara stăm părete, păzită de doi sfinți.
Albastrul căptușelii pătat e de sudoare,
Pe creștetul, din vremuri, al foștilor Părinți.

AGATE NEGRE

Cum em mijlocul tăcerii,
Adîncităm vîgăuna
Noaptea palide, ca luna
Licărind în bruma serii;

Și cum sufletul se pierde
într-un lin păinjinis
Ce se leagănă pieziș
Să-l mîngîie și dezmierde;

Cum din foile citite
Fluturi albi, cu ochi de aur,
Pe buchete de țintaur
Mișcă aripi prăfuite;

Cu susure de mătasă
îneacă de dantele —
Pe la geamurile mele
Trece vîntul ca o plasă
Constelată cu mărgelile.

Turburat în amintire,
S-a întors parfum de vis.
De la sinusabia deschis,
Peste caremni braț subțire
Adormea ca un iris.

Ochii strînși în coji de fier
Dau o boabă tremurată
Pentru ochii de altădată;
Și copaciimtorși spre cer
Par corăbii negre, iată,
încărcate cu mister.

MORȚI ÎN CRUCEA NOPTII

Morți în crucea nopții? Nu cred.
Totuși, clopote, cam bură,
Gîngăvesc.
Clopote de lemn, cu putred
Glas, jelesc,
Și gîndirea*î arătură
Peste care boi de zgură plugăresc.

Trăgătorii și groparii
Lîngă morții viitori
Dorm, gîndesc.
Totuși, jalnic lăutarii
Izbucnesc,
Și din guri de cîntători
Vorbe: «slabi și trecători»
Semnădesc.

Semormîntă noaptea, parcă,
Unii morți ieșiți din legi. . .
E tîrziu!
Sufletul răzleț semibarcă
în sicriu
Și vislește spre pribegi,
Și te schimbă sămțelegi
Cenușiu.

Eu sînt mortul, eu groparii,
Cimitirul și presviții!
Eu jelesc!
Vînturi treieră stejarii
Și se zmuncesc.
Ploaia plînge rătăciții.
Și, în mine, și iubiții
Mucezesc.

OSEMINTE PIERDUTE

Iubirea noastră a murit aici.
Tu frunză cazi, tu creangă te ridici.

Atît amar de ani e de atunci!
Glicină tu, tu florile«ți arunci.

A mai venit de*atuncea să v«asculte,
Voi plopi adînci, cu voci și șoapte multe?

Voi ați rămas întorși tot spre apus,
Voi creșteți toți de<a pururea în sus.

N*o mai zăriți, din vîrfuri, nicăieri?
Știți voi ce vorbă este vorba «ieri»?

La poartă, umbr<aceluiși stejar.
Mă rog, intrînd, de domnul grădinar.

Fîntîna curge, ca și*atunci, mereu,
Tu curgi, fîntînă, pe trecutul meu.

Și toate sînt precum le*am cunoscut,
Rămase«așa, ca dintru început.

I«am spus că vreau să caut un mormînt,
Pe care ham săpat, de mult, cîntînd.

Și mi>a răspuns că nu e în grădina lui.
E*adevărat. Nu este mormîntul nimănu.

El își întoarce capul puțin, strîmbînd în loc
Planetele ca mingea, și luna cum e chifla —
Și încruntînd sprinceană pe ochiul lui de foc,
Răspunse Europei, orgolios, cu tifla.

SATAN

Călătorind pe malul furtunilor latine,
L-am întîlnit, sol pașnic, pe-o stîncă de topaz,
Cu ochii, rîpi de umbră, deschiși din cer
spre mine,
Cu talpa roză, linsă, subt munte, de talaz.

Gol în imensa zare, tăcut și gînditor.
Cu brațele păroase, la piept, făcute cruce,
Privea la luntrea-mi albă pe undă cum se duce
Tîrîta de vîrteje, — picior peste picior.

Deși nămieț, în umbra, culcată peste mare,
Ca dîra unei neguri în care se răsfrîng,
Văzui cum firmamentul roiește și tresare
Din mii de candelabre aprinse din adînc.

Și semtreba atuncea speranța mea mirată:
Cine-ar fi fost să fie bărbatul uriaș,
Oprit pe țarmul lumii, cu-o minăsatît de lată
încît putea să joace pe deget un oraș?

Am ridicat lopata în semn de datorie
Și imam sculat din luntre, de jos, ca să-l salut,
Cam fața unui rege strein, recunoscut.

EPITAF

'Nainte de*a lăsa condeiul să zacă
Uscat, ruginit și frînt
Ca o surcea, ca un crîmpei de cracă,
în nisip, în pămînt,

Dă*mi voie săd înmoi în apă tare
Și cu stihurile mele din urmă să fac însemnare
Caligrafică, pe piele.
Pentru ca dragostea cînd ți soațîță
Să le citească cel ce țuo cînta.
Pentru ca pruncul tău, sugînd la țîță,
Sămvețem frumusețea ta.
Pentru ca noaptea, în oglindă,
Privindu/ți sînul scris,
Strugure, dudă sau ghindă,
Să te uiți în carne, și să ghicești în vis.

Acesta e sufletul meu, Rașel.
Rugați»vă pentru el.

VODĂ»ȚEPEȘ

Pacea e«n țară, pacea în afară,
Hotarul, liniștit cum n»e* mai fost,
Și șesurile, azi la adăpost,
Plugarii noi le fulgeră și ară.

Pe lamceputul dulccal primăverii
Satul și»aduce*aminte de povești,
Și frunza tremură pe crengi cerești
Și, pasămite, <n taină, și boierii.

De bună seamă. Vodă gînditorul
La curățirea lumiiu hotărît.
îndeasă țeapam oameni pînă»n gît
Pentrusasntîlni șezutul omșorul.

Și nu cunoști cruțări și amînări
De te arunci dreptății împotrivă.
De»altfel, creștin, cu țepile, colivă
îți pregătește Vlad — și luminări.

Cuviincios cu buna rînduială,
Pentru cei mari, fie munteni sau turci,
Avea mai mart și osebite furci,
Ca treapta loc să nu dea lamdoială.

Vedeai vizirii la nălțimea lor,
înfiți în vîrfuri sprintene de plopi,
Iar pentru sfinți, vlădici și episcopi
Avea lemn sfînt și bun miroșitor.

*

Și iată Sfatul Țării adunat
Să mulțumească domnului de Pace.
Vlad șadem jilț. E liniștit. Și tace,
Cu sufletul în platoșă mpăcat.

Și pe cînd prieteni și curteni în zale
Ciocnesc în juru»i cupele cu vin,
în cinstea faptelor Măriei Sale,
El cugetă ce țepi li se cuvin.

ÎNTRE DOUĂ NOȚI

Mi am împlîntat lopata tăioasă în odaie.
Afară bătea vîntul. Afară era ploaie.

Și mi am săpat odaia departe sub pămînt.
Afară bătea ploaia. Afară era vînt.

l

Am aruncat pămîntul din groapă, pe fereastră.
Pămîntul era negru: perdeaua lui, albastră.

S a ridicat la geamuri pămîntul pînă sus.
Cît lumea»i era piscul, și»n pisc plîngea Isus.

f

Săpînd s a rupt lopata. Cel ce»o știrbise, iatăd,
Cu moaștele»i de piatră, fusese însuși Tatăl.

Și nvam întors prin timpuri, pe unde am scoborît,
Și în odaia goală din nou mi a fost urît.

Și am voit atunci să sui și im pisc să fiu.
O stea era pe ceruri. în cer era tîrziu.

CALIGULA

Dorm în umbră legănate lebezilem puf de undă,
Cuiburi albe, perini albe, printre stele furnicar.
Cîte*o stea însingurată catăm aripi să se*ascundă,
Cîte<o lebădă>și îndreaptă capul, ca un nenufar.

De pe pod, la miezul nopții, le aruncă mîna bună
Plinea, ce nutrește truda și trudește visătorii.
Mîini, lăsașide flămînde să se<acopere cu lună;
Lebezi, așteptați ca pîinea să v»o dea semănătorii.

Stea cu stea pemtinsul undei liniștite pun cleștar,
Și printmnsul zugrăvite lebezile par și luna.
Plîngeri de viori și fluier cad în lac mărgăritar
Și se<aud din depărtare lovind unda cîte una.

în palatele aprinse, cu balcoane și unghere,
Liturghia bogăției are și;astă>seară loc.
Cinema scris, în ce odaie, fără pat și fără foc,
Imnul ăsta de izbîndă, de iubire și durere?

Folosiți»vă de cîntec, de lumină și de taină,
Cupe omenești de goluri, plinem viață cîte*o clipă.
Și cenușa prin văpaie semveștmîntă cu o haină
Și găsește ca să cadă înapoi un fulg de arlăpă.

Cîntecul, lumina, taina, unda.mtinsurikvalbastre,
Noi le ținem, noi le strîngem, cei căzniți,
urîți și goi.
Temeliile veciei orice<ați face>s ale noastre.
Voi, întoarceți<vă veseli și slăviți, întru noroi.

STINSE SCÎNTEI

De ne«ar ajunge numai icoana ce o lasă
O undă lingă luntre, un povîrniș de casă,
O vatrămvăluită cenușă către seară
Sau un tighel de piatră pe*o cruce seculară,
Tu ți*ai închide ochii și le«ai porni să vie
Icoanele pierdute lumină aurie.
Și*ai retrăi trecutul întreg, cu ochi umchis,
Fără să simți cămcepe să semene a vis.

Dar învierea celor ce«au licărit de sus
Și se întorc să urce pe zări, de prin apus,
în pulberile lumii cernute amintire,
Se întocmește goală, într*o perdea subțire.
Icoana lor e vie, dar sufletul defunct e.
Cea fost hotar îți lasă din el câteva puncte.
Din fosta<mpărăție azi a rămas o hartă,
Cu care*n vîntul iernii cîrpești fereastră spartă.
Era portretul unei făpturi de alb azur,
Din care, pentru lampă, croiești un abajur.
Aducerile»aminte biletul țul trimit
Cerînd adevărîță un plic neiscălit.

I

Tu, durte și atingeți de lacuri și grădini
Aripile minjite, din timpuri, cu lumini,
De vreme ce dorința și vatra nu<ți ajung.
Petrece lumea toată, călărem lat și lung —
Și totdeauna ținta la care ai ajuns
Să»ți cadă moartăm sulii, ca un vultur străpuns.

|
j
i

t

<

RESTITUIRI

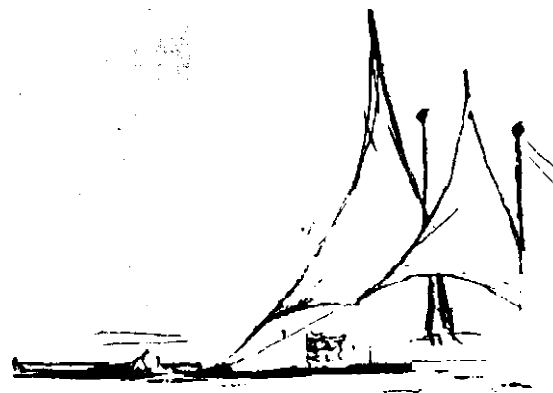
N»au mai rămas prea multe demvins și de știut.
Șoseaua se strîmtează, cărările se*mbină.
Le simți apropiate din ce în ce mai mult,
Ca spițele din roată, crăpate de lumină.

Ne*apropiem. Văzduhul miroase*a vechi
prin noapte,
Flori vechi răsar dea pururi cu vechile lumini.
Un abur slab se cerne, un cer spoit cu lapte,
Departem orizonturi, se naște prin tulpini.

E»o insulă? un munte? o apă? un deșert?
De ce»ar sfîrșim pustie călătoria noastră?
Ne»a mai rămas s»ajungem, acolo, poate»un sfert
Din calea străbătută, jos verde, sus albastră.

Să ne oprim? Un cîntec ne vine de la han.
E vinul bun și patul adînc și tu ești dulce.
Și»ai vrea, învăluită în părul tău bălan,
Pe jaruri carnea noastră, de vie, să se culce.

Nu. Mîna crîncen, timpul tu sparged
cu potcoava
S»apropiem vecia mai repede de noi.
Păstrează»ți sărutarea, ca florile otrava,
Ca să o dăm țărîinii întregă înapoi.

Poetul, strîns în casă, pe piscul dintre hornuri,
întîrziem mîndria tăcerii, solitar.
Visează pentru Domnul cu dulce în zadar
Și se hrănește zilnic cu ceai și două cornuri.

DIN NOU

Din nou străbate iarna, întocmai cam trecut,
Cusaceleși obiceiuri, mereu nestrămutate!
Ostrețe pînăm ceruri, mirezme pipărate,
Movili de crizanteme și mn vînt ce«a mai bătut.

în ulițele malte, e noapte ziua mtreagă,
Și umbra, suvenire din vremea cetei luni,
Se risipește, parcă, din carul cu cărbuni,
Ce trece tras de<o gloabă normandă și beteagă.

Seninăm imitarea»i eternă, rece, goală,
Și silitoare, iarna, ca un școlar supus,
Aplicăm totdeauna, strict, regula de sus,
Cuminte, mulțumită de»a fi gramaticală.

Cît timp măcar gîndirea n*o vrea să se dezvețe
în mijlocul acestei corecte repetiții
Pentru grășarea ierbii și altoitul viții,
Și să renunțe<odată la doruri și tristețe?

Copacii însă uită de flori și relief,
în ceața mînsă, sură, din spațiu; deopotrivă,
Tămîie pentru frunze, și pentru morți colivă.
Par începuți pe*o stofă de lînă, pe gherghef.

VINOMI TOT TU.

Vinomii tot turn fereastră, steam fundul lumii vie,
Ce mă cunoști aproape cu geamul de Tărie,
Cea stinsă cea din urmă șkaprinsă cea dintâi.
Coboară-te la mine, și pînă zori rămii.
Ochiul deschis, în care un gând mi se aține,
Dorește ziua treagă de noapte și de tine.
La tine se ridică în fiecare seară
Albina să ia miere un strop șimn bob de ceară.

Soarele scump potecii și prinde vieți de tină.
Dar covârșit de sineși preași foc și preași lumină.
Și de miși bună raza ce-o frîngem pisc și stîncă.
Tu mîngii, mir de aur, durerea mea adîncă.
În jurul tău misterul, cu slove negre scris,
Cam mine pune golul alătura de vis:
Cînd visul dîndu margini, cînd golul, lui, vecie,
Șumpreunași nici unul pe celălalt nud știe.

BISERICA DIN GROPI

Biserica necunoscută, cu hramul șters,
cu vîrful rupt,
Cu turla leșinată aer, se încovoaiem osteneală,
Și streășinilei, adăposturi de cuiburi,
prinse dedesubt,
Păzesc și*a îngerilor palizi închipuită poleială.

Un tei acoperă cu frunza șindrila sfîntului locaș.
Un preot cîntă liturghia, bătrîn și gîrbov, în
veștinte,
Pentru creștinii și păgînii acestei margini de oraș
Și pentru cîți, după pomelnic, își mai aduce,
știrb, aminte.

Tu noi de piatră decît semnul unui mormînt
de domnitor,
De nici un stil arhitectura ta nu rîvnește ca să știe.
Zidităm lut, din grînzi și birne, și povîrnită
pe pridvor
Istoria și arta nu stau auzul să șid plece șie.

Dar el, oltean cu coșuri pline și cu balanța
» Intîrzie din drum la tine, cînd drumul lui & " g " »
spre tine duce.
Ia cobilița din spinare, cu coșurile de cireși,
O pune jos și, cu sfiială, scoțînd căciula,
face cruce.

DESPĂRȚIRE

Cînd am plecat, un ornic bătea din ceață rar,
Atît de rar că timpul trecu pe lîngă oră.
ham auzit intîia bătaie amîndoi,
Pierzîndu»sem noiembrie prelungă și sonoră.

Poate mai bate încă secunda de atunci,
Poate<a tăcut îndată și/așteaptă să mai vie
îmbrățișarea veche, din nou precum a fost,
Și lacrimile tale, în gara cenușie.

Cu limbile oprite pe palidul cadran,
Ne>a urmărit plecarea, de sus, ca o fereastră
De casă părăsită, cu<o rază frîntăm geam.
Nu hai simțit că este părtaș la jalea noastră?

Te<ai împăcat sau suferi de vremea ce»a crescut?
La ce visezi cînd ziua pe lampa ta se curmă
Și cădem geam zăpada la ceasul cunoscut,
Țu, care>ai stat bătaia s<ascuți, pe cea din urmă?

f

PSALMUL DE TAINĂ

O, tu aceea de*altădată,
ce te*ai pierdut din drumul lumii!
Care mi*ai pus pe suflet fruntea
și»ai luat într<insul locul mumii,
Femeie răspîndităm mine
ca o mireasmătr*o pădure,
Scrisăm visare ca o slovă,
înfîptăm trunchiul meu: săcure.
Tu ce mi<ai prins de cîntec viața
cu brațe strînse de grumaji
Și m«ai pornit ca să **mbo** caut
la ținem palme șiim obraji.

Pe care te*am purtat brățară
la mîna casnică>a gîndirii.
Cu care*am năzuit alături
să leagăn pruncul omenirii.
Pur trandafir, bătut în cuie
de diamant, pe crucea mea
Și carem fiecă mișcare
pierzi cu*o petală cîte*o stea.
Cămin al dorurilor mele,
fîntîna setimvierșunate.
Pămînt făgăduit de ceruri
cu turme, umbră și bucate.

Tu care mi*ai schimbat cărarea
și mi<ai făcut*o val de mare,
De*mi duce boltamsingurată
dintr»o viltoaremtr»o viitoare,
Și țărmiimii cresc în jur cît noaptea,
pe cît talazul mi semtinde,
Și ai lăsat să rătăcească
undele mele suferinde;
Unde t»s mîinile sântoarcă
în aer căile luminii?
Unde sînt degetele tale
sămii cautm cunună spinii?
Și șoldul tău culcat în iarbă,
pe care plantele!»! cuprind
Șisascultăm sînul tău suspinul
iubirii, cucerit murind?

Tu cemfiori pe șesuri plopîi
cînd treci, din creștet la picioare,
Și prinzi de tot ce temtîlnește
o plasă caldă de răcoare.
Tu ce scrutezi, scoțîndu»ți sîinii
pe jumătate din veștîminte
Ca să>i sărute focul gurii,
cuprinși de mîini cu luare<aminte,
Pustia vremii, străbătută
de șoimi de scrum și de nisip,
Cărora vîntul lemiprumută
omfățîșare fără chip;

Tu te»ai pierdut din drumul lumii
ca o săgeată fără țintă,
Și frumusețea ta făcută
pare<a fi fost ca să mă mintă.

Dar fiindcă n-ai putut răpune
destinul ce-ți pîndi făptura
Și n-ai știut a-ți scoatem cale
și-ad prăvăli de moarte, ura;

Ridicări din pămînt urechea,
în ora nopții, cînd te chem,
Ca să auzi, o! neuitată,
neiertătorul meu blestem.

ii

TRIUMFUL

își împlini voința cumplitul crunt efort.
Neturburat de bine și rău, privești destinul
Și nu te mustră gîndul că tu ești asasinul
Viteazului din munte, întins, învins și mort.
Osînda fiindu-ți dată de-a crește îndoit,
Făcuși din tine două puteri adînci de ură,
Și luași în luptă partea mîndrită, cu căldură,
A celuia ce astăzi însemni c-a biruit.
Năvala,mtii, fumceată, tîrzie, într/adins.
Dar zi cu zi mai crude și mai necruțătoare,
Oștirile cu coifuri, pe căi cotropitoare,
Pămîntul de pedeapsă bau rupt și bau cuprins.
Striviși în șapte zile coi zămislit în șapte.
Nu mai adie vîntul în parcuri, parfumat.
De fițele femeii, rămase fără lapte,
Prunci orbi și muți, schelete și sluți ai spînzurat.
Albinele, din bozii, aduc la stupi otravă,
Izvoarele mîcrite*s și strugurii scămoși.
Ca să-ți ajungă ploaia, punem văzduh zăbavă,
Și noriim chiagul serii curg vineți și băloși.
Nici o vioară nu mai pricepe să mai sune,
Chiar stelele, sfințite și pure lamceput,
Au putrezit în bolta visărilor străbune,
Și zările, mîncate de mucegaiuri, put.
A năzuit un clopot să sune liturghia,
Și bronzul lui, ca scrumul, din turn s-a risipit.

într«un avînt vremelnic voi și ciocîrlia
Cu aripile smulse să urcem răsărit.
Poatem genunchi mai cauți tirzia îndreptare
Și ceri smerit hodină la cerul tău pustiu.
E de prisos. Genunchiul de stei lipit țwl țiu,
Și biciul greu de plumburi și noduri, pe spinare.
E de prisos. Izbînda, de veci s«a cîștigat.
Curata voie bună și sfînta bucurie
Din lanțul de robie nu pot să mai învie
Și să atingă cerul bătut șimjunghiat.
Voința nu se teme de*acum de«o înviere —
Și ca să nu mai cerce să fie fericit,
A luat în clește insul întreg și ha stîrpit,
Cu dreptul ce #\ dete sălbatica putere.

ÎNTÎMPINARE

Dormi la fereastra visului meu, țară,
Al cărei lan a strălucit întîia oară
Cădelnițelor sufletului meu fierbinte,
Cu care țî*am ieșit arzînd nainte,
Și am călcat potecile lui Dumnezeu
Cu luare*aminte.

Prin gîndurile mele căile se țes
Mereu, pe unde spinii mi»am cules,
De unde corbii«nvăluți de ploaie
Ridică
Pe aripe blestemul celui ce semdoaie
Și facemțiiul pas, în zori, cu frică.

Bateți, feți albi, în inimă la mine,
De care sînt duminicile pline
Și holdele și brazdele și satul.
Cîntec și joc,
Prin lumea sufletului meu vă faceți loc
Și fiți<i zi cu zi aluatul
La frămîntatul suferințelor cu foc.

HERUVIC

Tot ceasul îmi aduce un dar și*o jertfă nouă,
De vreme ce lumina primește sâmiu lumine.
Cîmpia scoatem brazde bijuterii de rouă
Și pomii pun coroane și nimburi pentru mine.

În giulgiu clătinate se leagănă cu lacul
Făptura, pretutindeni de față și dosită,
A celui ce, cu firul de umbră și cu acul
Scînteii, îndesește pînza mereu pe sită.

Îmi creștem suflet iarăși o strună de vioară,
Dar cîntecul în mine, tînjind să se deștepte,
Sfios și șovăielnic și>acum camtîia oară,
Răsunăm depărtare, mai sus și mai afară,
Camtr»o vecie albă cu stîlpi și turle drepte.

Și, seara, învelindu»și grădinile cu crep,
Sînt altoit cu visuri, ca un ocean cu stele.
Nu știi culesul lumii de unde să<l încep,
Din cîte flori de aur mwajung pînă zăbrele.

Împrejmuit cu noaptea, aștept ca o făclie,
Înfășuratăm iederi și frunze de leandru
Și încă neaprinșă, la ora mea tîrzie,
În vîrf să mi se lase o stea din policandru.

ÎNCHINĂCIUNE

Viață de foc! ce faci în vatra noastră?
Temăbușe chibritul și te sting
Hîrțile<aruncate în flacăra»ți albastră.
Zalele noastre nu se mai ating
Să<și oțărăscă solzii lor, de tine.
Platoșa noastră n«a mai oglindit
Văpaia negurilor toate, pline
Din răsărituri și din asfințit.
-""Cînd păstoream cu turmele pămîntul
Și ne mutam ușori din loc în loc,
Și nu știam unde ne«a fi mormîntul
Și viețuiam cu zarea la un loc
Și ne sculam cu soarele deodată
Și ospătam pe<o margine de apă
Și ne urma vecia ca o roată
Și»aveam toiag și fluier drept sapă
Și plug; și visul ne era **patul** —
Atuncea ochii noștri zîmbitori
Nu căutau de subt învelitori
Petecul unui crepuscul.
Necunoscînd hîrtie și cerneală,
Cîntecul nostru semălța cîntat,
Iar nesfîrșitul vieții nu era stricat
De un canon, un scris, o zugrăveală.
Unde purcezi? rosteam la despărțire
Și arătam cu brațul în apus,
În miazăzi, prin aburul subțire
Ced risipea cădelnița de sus.

în miazăzi, în miazănoapte,
Pe patru drumurile largi ale făpturii
Veneau cu noi, deasupra, vulturii,
Și ugerii, alături, ai vitelor, cu lapte.
Necăutînd în turle și orașe
Unde seamănă timpul cu o bătaie,
Soroacele stau scrise în stelele urmașe.
Și ne simțeam acasă sub cer, ca într-o odaie.

POTIRUL MISTIC

Iatăd cuprins în singura lumină
Ce o altoiește cerul pe pământ.
De liniști mari cărarea lui e plină
Și pasul lui e tînăr, drept și sfînt,
Precum ar fi al codrilor de stele
Cînd s'ar mișca din loc, șim mers
Păstorul alb, ivindu-se între ele,
Șbar face drum, pascînd, prin univers.

L'asteptăm zări talazele de fier:
Nestrăbătuta lor întunecime —
Ce bat zăgazul limpedelui cer
Cu spaimă, hotărîre și cruzime.
E o statuie demtunerice sfîntul,
Și ochiul care săd pătrundă
Nu ba născut din lutul lui pămîntul,
Ca săd ridice peste el și undă.

Amfără, m jur ciwo antică pictură
Ceși aminteștem murmur o a rămas
Plinul de umbră pîn' la gură,
Vas tămîios, pemn fost iconostas,
Du-te, purtatăm soare cu mîndrie,
Pînă acolo unde*s zori de seară,
i varsă*te în bezna cenușie
ntreagă, liniștită, solitară.

TU NU EȘTI FRUMUSEȚEA...

Tu nu ești frumusețea spiralelor candido,
în ochi tu nu duci moartea și perlele lichide
în cari răsfrîng misterul văpăile livide.

Nici flori n*atingu>ți fruntea spre dînele plecată,
Nici pagini cu poeme rămase de*altădată
Nu se desfăc nostalgic în dreapta*ți inelată.

Tu nu cunoști otrava gîndirii și»a vegherii:
Fantasmele de fildeș, regini ale tăcerii,
Nu ți>au suflat mirezme subt sălciile serii.

Tu știi că de cînd lumea e liniște și pace,
Că drumul e pe care păianjenul îl face
Țesînd în umbră caldă velurele să*mbrace
Subt cari stagnează ochii și pletele<ți opace.

Copil naiv! de»aceea te*ador și te mîngîi
Cu fațammormîntată ca*n floare de lămîi
în carnea*ți netezită de buzele dintii!

Și nu«ți șoptesc sonete, nici mituri nu»ți îngîn,
Pe unde trece umbra acestui hoit păgîn.
Aplec eternitatea spre tine, și rămîn

Cu ochWnchiși în zîmbet, copil abia<nflorit;
Cu fruntea răsturnată, cu visul risipit,
Ca o dantelă scumpă, pe trupu»ți adormit.
Dar spune«mi, la crepuscul, încet, sint fericit?. ..

PORTRET

M*am zămislit cam basme cu șapte frunți și șapte
Grumazi și șapte țeste.
Cu<o frunte dau în soare, cu cealaltem noapte,
Și fiecare este
Și nu este.

Sînt înger, sînt și diavol și fiară și«alte<asemeni
Și mă frămînt în sinemii ca tauriim belciug,
Ce se lovesc în coarne cu scînteieri de cremenii,
Siliți să are stîncă la jug.

Am ochi ce bat alene ca apa.
Am lacrimile milei și mîngîierea moale.
Un fulger negru îmi sîngeră pleoapa.
Ia seama: bruta de fier va să se scoale.

Vino, mîna mi*e caldă și pură,
Să te dezmiere copilărește.
Du»mi»o la rană, du»mi<o la gură.
Spune — duhovnicește, șoptește.

Mi*a mușcat un dinte degetul mic
Șid otrăvi cu marea otravă.
Țuaduci aminte? Te<am cocoloșit
Și te<am aruncat în lavă.

SFÎRȘITUL TOAMNEI

O! cine<ar zice că pe<aici
Au fost vreodată flori,
Privighetori,
i cărți citite cu ochi mici,
n care latele panglici
întorsu«sau de»atîtea ori?

Și totuși, furăm doi mai ieri,
Strînși braț de braț, gîngavi,
Ca doi bolnavi;
Șim legănarea celor seri,
Subt plopii negri și severi,
Blînzi și supuși ca niște sclavi.

Să plec! de<acuma sînt străin
Pe unde fură tei,
Pleșuvi și ei!
Ceva ciudat, ca un destin
Mămîpinge să mămtîrzit prin
Căzuta frunză din alei.

Aici, unde a murit trecutul,
Mă plimb camtrmn mormînt,
în care sînt
Legat »ascult cum tace lutul,
Pe cînd în suflet toarce mutul
Regret, înfășurat în vînt.

PSALM

Vecinul meu a strîns cu nendurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare.
Și stăpînire a lui semînde acum
Pîn' la hotarele de fum.
Soarele*apune zilnic și răsare
întnale sale patru buzunare.
Văzduhu»i face parte din avut
Cu»al zalelor de stele așternut.
Luînd și luminam țarcul lui de zestre,
O potcovi **șbo** puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pămînt grăsimi,
Adîncuri înmulțind cu înălțimi,
Și fostul meu vecin de țarm se ține
Vecin de»o vreme, Doamne, și cu tine.

«

Urechea lui, închisă pentru graiuri,
Cu scamă »a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înțărcată, suge,
Ochiul pornește blînd să se usuce,
în pîntec spini, urzici și aguride
Dau știri de beteșugul ced ucide.
Creștetul gol poți săd încerci
Puhav subt pipăit, ca pe ciuperci.
Și»i șubred ca o funiemnodată,
Cu căpătîium barca înecată.

{Doamne, așa obișnuit ești, biet,
iSă risipești făptura ta încet.
;Prefaci în pulbere mărunță
; Puterea dirză și voința cruntă.
i Faci dintrmn împărat
j Nici praf cît întrmn presărat.
'Cocoloșești o<mpărăție mare
Ca o foiță de țigare.
Dintr»o stăpînire semeață
Ai făcut puțină ceață.
Zidind, schelemalte și repezi ridici,
încaleci pe lespezi cît munții melci mici.
Păretele»i veacul pătrat,
Și treapta e veacul în lat,
Și scara e toată vecia.
Și cînd le dărîmi, trimiți clipa
Să»și bată aripa
Dedesubt.
Musca mută a timpului rupt.

J

f

VRACIUL

Am un bazar de zări și firmamente
De cioburi noi de lună și planete.
Aștri defuncți atîrnă de părăți,
împărecheați cu zeci de instrumente.

Tablouri fără dată, cărți, portrete,
Pendulem care cucul s'a oprit,
Spade cu vîrfurile ars și ruginit,
Icoane, pajuri, chivote, stîlete ..

Am chei pe toate ușilemcuiate,
Cîntare, cumpeni și măsuri
De prețuit cenușile necercetate
Din sufletul imponderabilei naturi.

Am site fine de cernut polenul
împrăștiat cu«albinele pe bolți.
Unelte, cu»ascuțisuri și cu colți
Pentru găsit volumul, numărul și genul.

Corăbii ancoratem cîte*o mare,
Orașe grămăditem crepuscul,
Cîmpii închise și pămînt destul,
Subt clopotele cîtorva pahare,

Hlamide albe, mitre și coroane. . .
Pot unge papi, uzurpatori și regi.
Neamuri pierdute și vecii întregi
Stau condensatem rînduri de flacoane.

Un semn, și tîmpla cerului se<apleacă.
Un semn, și uraganul s*a trezit.
Un semn, și neamuri noi s<au zămislit!
Dar semnul mîna mea nu vrea săd facă!

În farmacia mea atotlecuitoare
Aleanuri am la chinurile<abia simțite,
Misterioase și nemaitămăduite,
Pe cînd prin jur se naște lumea șubredă
și moare.

Pe șesul negru cu lumini de ceară
Pot frămînta din tină și scuipat
Un nou Adam, gigantic și nerăzbunat.
Aștept, ingenunchiată, plebea să mid ceară.

Eu mă fălesc că nu vînd ca atîția
Tezaurile mele. Nici nu știu
Dacă pe piață Dumnezeu cel viu
S<a ieftenit mai mult decît tărățea.

Mormînt închis la zgomotul dcafară,
Contemphwa cîrțiților bucurie
Lingîndu<și puii cu idolatrie,
Băloși, subt steaua mea polară.

DENIE CU CLOPOTE

Taci. Nu te mișca.
Din întunericul meu s<a deșteptat
Și zboarăm văzduhul înstelat
Acvila amintirii.

O! nu turbura răsăritul.
De unde vine acvila albastră
De a crescut atît?
Micăm cuib și fără aripi am lăsat«o.

Nins prin urmaremstrăinat
Pe totdeauna de trecutul meu.
Mai e nădejde, mai e mîngiere,
Mai colindă o umbră albă prin tăcere,

Norul ce mă răpise s<a spart!
Ploaie caldă! ploaie mănoasă!
Curgi, darnică pe ogorul meu.
Din care morțile sufletului
S<au deșteptat.

INTERIOR DE SCHIT

Sufletul tău e parc, de stâlpi, la rînd,
Cu statui albe, sus, pe fiecare,
încremenitem cîte o mișcare
Cea obosit în piatră și s'a frînt.

Cînd pasul îmi purcede prin grădină
Furiș, ascult, în noaptea sunătoare,
Murmure cu silabe de lumină
Și vorbele de ceață și răcoare.

De subt cerdacuri, răzimat în coate,
Oprit sfiios, tăcerea să numvii,
Aștept să treacă statuile toate
în drumul lunii albe, cenușii.

Pentrumtunicul întins în tine
Am stele mici, pe care eu le pui
Să străjuiascăm lănci diamantine
Basmul tiptil și trist din visul lui.

Cîte»o statuie își aduce*aminte
De locul ei adevărat
Și se coboară strînsă în veștminte
Pînă la capul celui aplecat.

întinde mîna, piatră, și tiknit
Mîngîiedd cu palme de granit.

RUGĂ DE VECERNIE

În mine se deșteaptă omtreagă omenire,
Sînt cei ce»au fost pe vremuri, sînt cei ce sînt acum,
Cîte*o grădină veche, surpatăm suvenire,
Mi»aruncă dinainte belșuguri de parfum.

Și de la sfîntul palid, sîrșit și blînd pe cruce,
La biciul ced izbește și dî singerăm obraz,
Pe nesimțite nu știu cemvecinare duce
Și rînd pe rînd sînt unul și celălalt. Zăplaz

Între atîtea inimi ce bat cu toatem mine,
Ca niște turle pline de clopote, n«a fost,
Nu este, n«o să fie și mî van va să suspine
Eroul meu din suflet de risul celui prost.

Și voia mea de bine, frumos și adevăr,
Îngăduie să*și ție șbacolom gînduri jugul.
Simțindu*mi spinii frunții ieșind cu răni prin păr,
Sînt cel dintîi porunca șo dau: Aprindeți rugul,

Ca sfîntul în cenușă subt ochii mei să piară,
Ca dreptul să<și strecoarem urechea mea scrișnirea
Înmormîntat în lemne și mvăluit în pară!
Și mî mine batem palme, mișcată, omenirea.

Ca un norod de pașnici și veseli asasini
Ce pregătesc dreptatea luminii viitoare,
Unimvîrtesc săcurea, ceialți desfoaic crini,
Cu sufletelem beznă și degetelem soare.

Dar hotărînd privirea, de sus, pe umbra lumii
Un suflet se strecoară în mine ca o rouă,
Și«atunci visez cu gloata să bat poteca humii,
Purtînd în vîrful lăncii, spre cer, o stea mai nouă.

De unde vin aceștia? De undoacești eroi,
Călăi, iobași, apostoli, din noapte pîn' la mine?
De unde»această piatră cu fețe de noroi
Și scăpărînd cu focuri de<azur și de rubine?

Le sînt dator odihna ce pleoapa nu«mi atinge?
Le datoresc lumina și faptul crud că sînt?
Cu mine omenirea, Părinte, se va stinge?
Dă»mi pacea și răbdarea șo caut și șo cînt.

BLESTEME

Prin undele holdei și cîmpi de cucută,
Fugariuau ajuns în pustie
La ceasul cînd lunam zăbrance, mută,
Intra ca un taur cu cornu<n stihie,
Și gîndul meu gîndul acestorad știe:

în împărăție de beznă și lut să se facă
Grădina bogată și*ograde săracă.
Cetatea să cadăm nămol,
Păzită de spini și de gol.
Usca*s*ar izvoarele toate și marea,
Și stînge*s<ar soarele ca lumina.
Topeascăse zarea ca scrumul.
Funingini, cenușă, s*acopere drumul,
Să nu mai dea ploaie, și vîntul
Să zacă*mrîncit cu pămîntul.
Sobolii și viermii să treacă pribegi
Prin stîrvuri de glorie întregi.
Să fete în purpură șoarecii sute.
Gîngăni și molii necunoscute
Să*și facăm tezaur cuibare,
Sătule de aur și mărgăritare.
Pe strunele de la viori și ghitare
Sămînză păianjenii corzi necîntătoare.

I
i
I
j

'

i
i

»

întii, însă, viața, bolind de durată,
Să nu înceteze deodată,
Și chinul sămceapă cumcetul.
Să usture aerul greu, ca oțetul.
Să șchioapete ziua ca luntrea dogită,
Sămînză ora în timp să semghită,
Și, nemărginită, secunda
Să<și treacă prin suflet, gigantică, unda:
Pe sîrma tăioasă<a veciei, în scame
Și rumegătură să vi se destrame.
Gîtlejul, fierbinte de sete,
Să cate scuipat să se<mbete,
Și limba umflată<tre buze
Să lingă lumina și ea să refuze,
Șim vreme ce apa din șesuri se strînge,
Să soarbăm mocirla copitelor sînge.
Și strugurii vici storși cu mușcătură
Să lase în gură coptură,
Coboarose cerul, furtuni de alice
în cîmp să valunge cu stelele bice.
Despice*se piatra în colți mici de cremeni,
Vîrtej urmărindud pe semeni.
Odihnă cerîndud, pămîntul sămțepe
Ivindu*se șerpui cînd somnul începe.

Pe tine, cadavru spoit cu unsoare,
Te blestem să te<mpuți pe picioare.
Să*și crească măduva, bogată și largă,
Umflată< sofale, mutată pe targa.
Să nu se cunoască de frunte piciorul,
Rotund ca dovleacul, gîngăș ca urciorul.
Oriunde cu zgîrciuri ghicești mădulare,
Să simți că te arde puțin fiecare.
Un ochi să se strîngă și să se sugrume
Clipind de^amăruntul, întors către lume,
Celalt să<ți ramiie holbat și deschis
Și rece>mpietrit camtrm vis.

Cînd ura temeacă și*ți scînteie«n oase
Să vrei peste mie, să poți pîn' la șase.
Necazul tău mare să dea voce mică,
Să urlî, să n*auzi, să vezi că ți«e frică.
Iar ție, jivină gingaș gînditoare,
Să»ți fie șezutul cuprins de zăvoare.
Ficatul un cui să*ți frămînte.
Urechea să țipe și nasul să*ți cînte.
Să<ți crape măselelem gură
Și dinții cu detunătură.
Să<ți pută sărutul, oftatul să*ți pută,
Mormînt cu mocirla stătută.
O unghie pe săptămînă
Să<ți coacă la cîte o mînă,
Și*n zilele de sărbătoare
Un deget și de la picioare.
De pofte să>ți sece obrazul,
De bube să nu*ți miști grumazul,
Să«ți iasă cocoașă
Și gilci și cucuiem cămașă.
Buricul, bubat din născare,
Să*ți sîngere subt cingătoare.
De glezne tîriș să*ți atîrne
Ghiulele de capete cîrne,
Rinjite, scrișnite și nerăzbunate:
Măceluri, osîndă, păcate. . .

MIEZ DE NOAPTE

Eu sînt acel pe care ham visat,
L*am căutat și*am vrut săd născocesc,
Ca prin gunoiul meu cel omenesc
Să treacă rază, ager și curat.

Acel ce*atinge neatins noroiul
Și poate duce drum și peste cer
Și să rămîie fier de este fier,
Ruginam el să muși puie altoiul.

Să năzuiascăm marmură schimbare,
Singurățăți, de sus, de stalactit,
Fiind cu toatem veac nepotrivit
Și aripile fiindud veșnic călătoare.

Eu știu tăcea cînd visul a murit,
Șim toată clipamalț cîte*o statuie
Tăcerii, pe un drum ce suie
Neisprăvit.

DUHOVNICEASCĂ

Ce noapte groasă, ce noapte grea!
A bătut în fundul lumii cineva.
E cineva sau, poate, mi se pare.
Cine umblă fără lumină,
Fără lună, fără luminare
Și »a lovit de plopii din grădină?
Cine calcă fără somn, fără zgomot, fără pas,
Ca un suflet de pripas?
Cine*i acolo? Răspunde!
De unde vii și ai intrat pe unde?
Tu ești, mamă? Mi<e frică,
Mamă bună, mamă mică!
Ți »a urît în pământ.
Toți nu mai sînt.
Toți au plecat, de cînd ai plecat.
Toți s<au culcat, ca tine, toți au înnoptat,
Toți au murit de tot.
Și Grivei s<a învîrtit în bot
Și a căzut. S<au stîrpit cucuruzii,
S<au uscat busuiocul și duzii,
Au zburat din streășină lunii,
Și s<au pierdut rîndunelele, lăstunii.
Știubeiele«s pustii,
Plopiis cărămizii,
»sau povîrnit părății. A putrezit ograda. . .

Ei! cine străbătu livada
Și cine »a oprit?
Ce vrei? Cine ești,
De vii mut și nevăzut cam povești?
Aici nu mai stă nimeni
De douăzeci de ani. . .
Eu sînt risipit prin spini și bolovani.
Au murit și numărul din poartă
Și clopotul și lacătul și cheia.

S<ar putea să fie Cine<știe»Cine...
Care n>a mai fost și care vine
Și se uită prin întuneric la mine
Șimii vede cugetele toate.

Ei! Cine»i acolom hainemtunecate?
Cine scobește zidul cu carnea lui,
Cu degetul lui ca un cui,
De răspundem rănile mele?
Cined pribeag și ostenit la ușă?

Mi*e limba aspră ca de cenușă.
Nu mă mai pot duce.
Mi»e sete. Deschide, vecine.
Uite sînge, uite slavă.
Uite mană, uite otravă.
Am fugit de pe Cruce.
Iamiâm brațe și ascunde«mă bine.

BUNA VESTIRE

Dragă mamă, dragă mamă,
Pînza iar mi se destramă.
Sufletul și<acum mă doare,
Trupul iar, în cingătoare,
Brațul mi se lenevește,
Fusul scapă dintre dește,
Firul răsucit, din furcă,
Mi semnoadă și semcurcă,
Acul floarea vrea s<omceapă
Și semtoarce și mămțeapă.
Dau s*aleg și dau să cos
Șirni iese lucrul pe dos.
Ochiul udă în neștire
Borangicul cel subțire.
Gîndurile mi«s amare
Ca izvoarele de sare.
în tot ce vreau și gîndesc
Aiurind mă pomenesc.
Mamă dragă, mamă dragă,
Parcămi creștem sîn o fragă.
Am fost vinerea la schit:
M<am rugat și m>am smerit.
Ce să cred și ce să fac,
Cu mine ca să mămipac?
"Mă simt pe la înnoptat
Ca un zarzăr scuturat,
înceștat în rădăcină
De<o zvîcnire de rășină.

Șbuneori sînt ca o cracă,
Singură care se«apleacă,
Singură ce se frămîntă,
Singură plînge și cîntă,
Singură se încovoiaie
De un gînd ascuns de ploaie,
Ca o pasăre în foi.
Dragă mamă, îmi năzare
Că din brîu, pe lamserare,
învie și sîntem doi.

LINGOARE

Fata noastră e bolnavă,
Fata mea șha clorului,
în vârful piciorului
A*ntepat*o cu otravă
Spinul prins de crini și laur.

Fată, nu ți»am spus să pui
Ghetele cu bot de aur,
Șesum turn să țiid încui,
Să»ți farmeci cărările,
Să te joci cu Duhul Sfint
Și numai cu zările
Să te reazimi de pământ?
Nu ți<am spus eu, la călcâi,
Să pui floare de sulfină
Și, ca steaua, să mîngîi
Ghimpii, spinii cu lumină?
Să fii floarea ce»și desparte
Frumusețea de țărîna
Și sleiește sus, departe,
Viața ei de<o săptămînă?
Nu ți»am spus, seara și»n zori,
Toate, de cîte trei ori?

(Fata zăcem pat bolnavă,
Gingașă și somnoroasă,
Ca pe<o tavă
De argint, o chiparoasă.)

Căci nu fui de lamceput
Ca să te fi fost făcut,
Eu, cu degetele mele,
Din lucefieri și inele!
Țuaș fi pus, ca să nu suferi,
Pleoape smulse de la nuferi,
Ochi cîte un bob de rouă,
Licurici în lună nouă.
Sîinii, ca doi pui de mierlă,
Laș fi pus în cîte»o perlă.
Șt de fiecă obraz
Un rubin ori un topaz.
M«aș fi dus săd văd cum țese
Soarele prin frunze dese,
Cum izbeștem piatră riul
Și s^ascult cum crește grîul,
Cum își pune largul vînt
Aripile pe pământ.
Și din tot acest știut
Ceas cu ceas te<aș fi cusut,
Și drept suflet ți«aș fi pus
Săbie cu vîrf în sus.

Dar de stai și te gîndești,
Mai bine să fii cum ești,
Să temțepi, să te strivești
Prin bucate pămîntești.

RUGĂ DE SEARĂ

Infinit! Infinit!
Adună<ți bolțile deodată
în vuiet prelungit.

Demonic Infinit!
Descindem mine cum descind
Tenebrele în schit,
în care sunete semtind
Dintr<o cupolă spre zenit,
Stropităm creștet cu argint.

Cu tine dorul am
Să fiu răsplămădit și șters
în slava mea de miligram
De praf, suflat în univers.
Și dă<mi virtutea unui bram,
Pământum vrăji să țid destram.

Să<mi fie verbul limbă
De flăcări ce distrug,
Trecînd ca șerpui cînd se plimbă;
Cuvîntul meu să fie plug.
Tu, fața solului o schimbă,
Lăsînd în urma lui belșug.

O! dă»mi puterea să scufund
O lume vagă, lincezîndă.
Și să țîșnească>apoi, din fund,
O alta, limpede și blindă.

Și»nghite»mă întreg, în haos,
Umil, senin și mulțumit
Că las în urma mea repaos,
Șuo foaie nouă de adaos
La cartea veșnicului mit,
în care visul mi<e strivit
Ca un vlăstar de mărgărit.

APĂ TRECĂTOARE

Zămislită nu se știe pentru ce mîhnirii noastre,
Ai s<ajungi, fărîmă rece, curgătoare unde<albastre.
îmbrăcată cu arșița ce teșteaptăm zori de mai,
Vei fi troacă și oglindă, boturilor de buhai.

Luciul tău, prin blestem tainic, înghețat în umbra
morii,

Va tăia din dungă luna și cresta din zbor cocorii,
înșirînd minunea firii cu grosimea<și de mătase,
Fundul mărilor de ceruri îl vei înnađi și coase;
Și numit Danubiu, Argeș, Tibru, Gange

sau Teleajen,

Ne vei legăna grădinam pînze albe de păianjen.
Tot călătorind vei pune șesurilor, peste țară,
Așternuturi vii de salbe, împrejururi de brățară,
Șim pămînt, arat sălbatic și<apărat încins

cu fierul,

Brazdem lungud de luceferi, îngropînd în maluri
cerul.

Prin salcîmi plecați și sălcii, mulțumit

că te atinge,

Sînul mumelor voinice îl vei mîngîia și linge.
Gîștele cuprindede<vei pe subt **aripi** și vei duce.
Se va coborî prin tine turla răzimatăm cruce.
Plumbul tău cu fețe multe va sticli ca un vitrou
Carem fiecare petec scapără un soare nou.
Și cînd mintea mea croiește un țipar

mai lesnicios,

începînd întotdeauna lucrul cu temei, de jos,

Tu răstorni așezămîntul, și o lingură de apă
Mă învață că se poate munca și de sus

sămceapă.

înviatăm miezul nopții, dusă lin pe mîini

de umbră,

Tu ești, fir de pisc și haos, ca o rază care umblă.
Ce stihii străbați, streine de gîndirea mea

mirată,

Ce comori nepipăite nici de visuri niciodată,
Mărturia mișo aduce, întrmn tremur ca de jar,
Licărul neprins de scule<a nici unui argintar,
însă de tresar în tine ochii<atîtor mari mistere;
De te>ai strecurat prin cuibul tainicelor giuvaere;
De<ascultași de ruga nopții, care>și descîntase ființa
Ca să<și mîngîie cu tine sihăstria, suferința;
De<și ieșirăm drum troiene de vecii și piatra

moartă,

Care trebuiei strîmtoare biruitămcet și spartă,
Tu putuși întoarce hora<mpotrivirilor și>a lumii
Și ieșiși mărunță, sfîntă, sprintenă, din legea

lumii,

Făr'a pierde nici un fulger, nici o za de curcubeie,
Mișunînd în vâlvătaia insului tău de scînteie.

Giulgii de lumină albă calul nostru va să pască,
Și pe giulgii cortul nostru creasta va să*și hotărască.
Eu, ca sămii aduc aminte de adînc și nesfirșit,
între două șesuri limpezi am oprit și<am poposit.

STIHURI

N»ar fi mai scumpă vremea sleindu/sem tăcere
Decît bătutăm clopot de glas fără durere?
Nud mai de preț arama, ce încă nencercată
Așteptăm fundul lumii să fie căutată?
În visul ce nemaltă uniți, deasupra noastră,
De ce nu s*ar deschide doar pleoapa ta albastră,
De ce n*am simți numai ce nu se poate ști
Și gândurile noastre mereu le*am obîrși?
Înmormînteazăști graiul oprit, subt sărutare,
Și lasărti singur trupul, cu albeled tipare,
Învăluit de umbră, el singur să murmure,
Ușure ca o frunză, adînc ca o pădure.
Să viețuiască singur în haosul de forță
Ce te trimite nouă prăpastie și torță.
De ce n*ai fi voluta topită, de tămîie,
Și singură mireasma, din tine să rămîie?
Drept pildă ia vecia ce<și mînăm mări uscatul
Și tăinuieștem raze potecile și leatul.
Și fiime iubită în rostul tău sublim
Și fiime mai scumpă prin cele ce nu știm.

Aprindeți două umbre de fiice lumină,
Fii nouă deopotrivă si soră și străină.
Fii ca o apă pură, în care se ascund
Nămolurile negre cu pietrele la fund.
Fii cîntecul viorii ce doarme nerostit,
Smaraldul care încă pe mîini n»a strălucit,

Potecam palma țării, ce nu e încă trasă
Și poate ducem ceruri sau poatemtoarce<acasă.
Fii arborele încă nemistuit cenușă,
Ce ne arată vîrsta minunilor la ușă.
Și dacă tainam tine ar fi și fără preț,
Deși pustiu bordeiul numdeamnă pe drumeț
Din depărtări, și>acesta, gonit de rătăcire,
Nu'și pune pe o creangă bordeium suvenire?

Priveghe dară visul din noi săd împătrești.
Făd început de coardă din fiecare dești.
Făd pirostrii ivoriul fierbinteal unui trup
Cu amintiri de marmori și cu miroș de stup.
Nutreștemid cu ce e în tine întărire.
Cetate de altare, izvor de omenire!
Dăd lapte de ești mumă, dăd sînge, curtezană,
Și inimam curvie țî»o fă de Cosînzeană.

Priveghe însă visul, stăpîn peste durată,
Să nu se depărteze de oameni niciodată.
Și cînd ne ții puterea pe brațul ce ne leagă,
Simțind subt sărutare culcată lumeamtregă,
Iubirea ta să fie asemeni unui rit,
Ca sufletul din rugă să iasămtinerit.

ZĂPADĂ

Fulg limpede și pur,
Te«aștept să te scobori,
Petală de pe flori
Sădite în azur.

Azurul se încheagă
Să facă iernii salbă.
E«o trudăm bolta*ntreagă
Să*ti facă finta albă.

Dar ajungînd la noi,
Cu steaua și cu luna,
Tu treci întotdeauna
Și lași în lut noroi.

SCHIVNICIE

Subt povirnișul caselor de șifă
întîrzia din ceruri o șuviță,
Oprităm marea moartă a nopților din sat,
De»o cracă neagră de potop uscat.

Turmele albe de azur și foc
încet s*au strămutat din loc.
S>a răsucit luminam sine ca zuluful.
Cerul, dezumflat, și>a strîns burduful.

Vînt e? Geamăt e? Agonie este?
Spaimă liniștită stăpînește preste.
Al cui e glasul mare care bate?
Au vine din Psaltire? Au vine din cetate?

Dropii de beznă se tîrăsc îngenunchiate.

RĂZBUNARE

Din vâlul nopții rupi o stea:
O guști și<o scuipi când strălucea.
Cu mâna bălăcind în undă,
Strici luna rece și rotundă.
Din valuri îți croiești stihare,
Scăldîndustem lumini de mare.
Culegi grădinile de flori,
Lemmănunchiezi și le omori.
Temfășuri între corzi și harpe
Și de viole mute, șarpe!
Șim flecarele din noi
Știi să strecori chei mici și moi.

Diavole, jocul tău ajunge!
Pan te*a trîntit șbacum temapunge.

ÎN GOLF

Departe, prin suflet, prin zare
Alb crește din lac,
Deschis în tăcerea cea mare,
Un templu, din veac.

Oglinda lui nici o lopată
Și luntre n*ating niciodată,
Nu cleatină vînt.
Nu»i țarm, nu<i pămînt.

Uitatăm lumină sihastră,
Ogiva sticlește pustie
De»o flacără fostă albastră,
Ajunsă în gol cenușie.

SUIȘ

Tu ești asemeni celui care
Tea frământat, tea căutat și născocit,
Și semn izbit în tine<amcremenit
De sabie biruitoare.

Aceluia ceatinge neatins noroiul
Și poate duce drum și peste cer,
Printre aramă, cremene și fier:
Giganticul, molatecul, vioiul.

El năzuieștem lespede schimbare,
Singurătăți, de sus, de stalactit,
Din veac cu toate fiind nepotrivit
Și **aripile** strînse fiindud călătoare.

Tu știi tăcea când este de tăcere
Șim toată oramalți cîte un turn
Arhanghelului mare taciturn,
Neliniștit de greua lui putere.

Știi suferi, iubi și mîngîia,
îndepărtat de oameni și de tine,
Dar bucurii tînjite și suspine
Nu aburesc oțelul și sticlia ta.

VOCI

Tot sufletud un clopot mișcat în vînt pe toarte.
Lsauzi printre utrenii sunînd în ceasul vieții,
hasculți bătaia moale, a unuia, departe
Și depărtat în brumă și noaptea cu drumeții.

îl știi șoptind în zarea durerilor trecute
Și, drept ecou, răspunde o șoptă de regret,
Și suferința veche pe cea deacum se>ascute
Și simți cum vine zilnic ecoul mai încet.

Ți>ai rechemat grădina din timpuri, deșteptată:
Duminici în cîmpie, zorele pe zăbrele,
Cămeșile sumese și umbra lor curată,
Șimn zmalț în geamul casei, din liniștea din stele.

Sunați în amintire, voi, suflete, pe rînd,
Cîteați trecut prin mine și citeați mai rămas,
Cîte v<ați stîns dea pururi și cărora un gînd
Sau licăr de lumină vă ține loc de glas.

Cînd sufletele toate de tot vor fi tăcut
Va mai rămîne, poate, un clopot viu la poartă.
Cineo veni atuncea din vechiul tău trecut
Să sunem întuneric șim timp cu mîna moartă?

CREION

Luna umblă printre case
îmbrăcată ceață fină.
Ornicele bat la șase.
Fiecare»i lună plină.

Noi ne ducem printre luni,
Filosofi și domnișoare,
Culegînd prin foi de pruni
Stele albe, mărțișoare.

îmbătîndu<se cu ochii
își întoarse capul, una,
Sprintenă prin faldul rochii.
Și atunci bătut și luna.

PSALM

Ca să te<ating, tîrîș pe rădăcină,
De zeci de ori am dat cîte»o tulpină,
în cîmp, în dîmb, în rîpi și pisc,
Viu cînd mă urc, și trist cînd iar mă isc.

Am fost un pai și am răzbit în munte,
Molift înalt și mîndru că pui punte
Pe creștete, din lume către veac.
Și;am ascultat bătăiad de tiotac.

Hrănit cu piatră și<adăpat cu vînt,
De*a fim vecii o streajă mămspăimînt.
Mi»e foame de nisip și lut
Și dor de apele din care n»am băut.

\M<aș umili acum și nwaș ruga:
întoarce«mă, de sus, din calea mea.
Mutămii din ceață mina ce<au strivitm munții
Și, adunată, dumiifom dreptul frunții.

SONET DE IZBÎNDĂ

Izbînda strînse*alături vitejii la festin,
în platoșe, subt coifuri, cu sulii și topoare.
Și zalelor frecate din nou, licăritoare,
Li se stropea oglinda cu picături de vin.

Voinicii apărară fruntarii și ogoare
De fala cîte unui străin sau nestrăin,
Șid retezară capul cu ochii de venin,
Șid puseră zăbalăm gingii singerătoare.

Toți ațintesc cu pizmă pe cruntul căpitan,
Căci fiecare sine de spada lui se miră;
Porunca lui temută smeri și pe Satan.

Dar ăst fără de teamă flăcău biruitor,
Se uităm fundul cupei ce buzele*o goliră
Și sfărîmînd<om palmă răcnește:

— «Vreau să mor!»

CEI DOI ORBI

Mergîndu*și Domnul drumurile sfinte,
Doi orbi ieșiră Domnului nainte.
Legăți de braț și spînzurați în bîte,
Păreau, iscați din depărtare,
O plăsmuire cu<arătări urite,
Cu coarne, cu spinări și opt picioare.

Născuți în beznă camtrmn mîl de apă,
Ei au rămas încătușați de<o groapă
Și s<au tîrît și<au dibuit domol,
Ca mărăcinii fără de tulpină
Pe<o nentreruptă margine de gol,
între lumină și între rădăcină.

— «Mîntuitorule! strigară cît putură,
Trimite orbilor căutătură.
Spintecă gloata cu cuvîntul,
Că ne strivesc bolnavii și ne ceartă,
Și poruncește a cădea pămîntul
De pe lumina ochilorme moartă.»

Isus întinse mîna, și
S*a luminat lumea de zi.

POTCOVARII

Cu nărilem părete, un șir de armăsari.
Cu jarul subt ciocane, un pîlc de potcovari
Par de la brîu la scule de zece ori mai mari.

Pe nicovală fierul ia chipul convenit,
Și faurul cel negru și roșud mulțumit
Potcoava pe copită că drept s'a potrivit.

De*acum și armăsariim povară, cîte doi,
Vor căuta cu sete vâpaia din noroi,
S<o scapere pe cremenii cu colți pătrați și noi.

Un faur din bătaie ciocanul șiid oprește,
Căci un cărbune brațul id mușcă șiid ciupește,
Îl ia, ca pe un purec, din loc, cu două dește.

PLOAIE

N»am auzit«o, parcă, de mult. . .
O ascult.
Nădușala noștii curge pe geamuri.
Plouăm golurile din ramuri.

Aș voi să găsesc o asemănare
Caut în zgomote și murmure,
În vioiri, în naiuri și ghitare
Ecoul nedeslușit și turbure.

Noaptea s«amtunecat cu alte noști în fund,
Și din noaptem noapte, noștile urzite
Cern ploaia ca nisipul mărunt
Cu niște site.

Gîndul, ajuns în flacăra lui de ploaie tîrzie,
Se face palid și descrește ca o făclie.
Fereastra e cernită de un fag
De care»atîrnă noaptea neagră, toată,
ca un steag.

Nu»i şuierul săbiilor ce se ascut
Şi*al spadei ciocnite de scut.
Nu e bătaia inimii. Nud
Turnul şi ornicul lui
în care timpul colinse.

E parcă sufletul tuturor oştilor învinse.

MAICA SCINTILA

Mîna Maicii Scintila de la uşe
îi moale ca o mînuşe.
Ochii lungi ai Cuvioşiei Sale,
Ca nişte migdale,
Cu pleoapele apropiate
Dorm pe jumătate.
Sîngele candelii obrazului e de undelemn.
O Madonă de majolică. Un crucifix de lemn.
Un surîs de înger întristat
A trecut, î<a zburat
Ca o columbă, pe dinainte.
Pasul, nesimţit în veştminte,
Vrea tot mai încet să o ducă,
Imaterial şi lin, de nălucă.

Florile şi fluturii au rămas întrmn vis
De stingere în aghiezmele din Paradis.
Nimic nu mai luceşte şi cîntă.
De dincolo de zarea sfîntă
Se»aude>abia corul cetelor sfînte
Cu peruci de aur şi cu încălţăminte
Uşoară, de catifea stelară.

Maica Scintila înghiață,
La ușa școlii de o viață,
Descuie și încuie, deschide și închide
Cu chei palide și livide.
Cunoaște toate domnișoarele mititele
Care poartă pe Hristos între mărgele.
Și pe cele care s*au măritat,
Cu diplomă și certificat.
Maica mai descuie ușa din coridor
Fetelor fetitelor.

Maică tristă, maică suavă,
Ești bolnavă
De seninătate și slavă.

HAR

îmbrăcați în straie de iască
Sînt gata cartofii să nască.
S<au pregătit o iarnă, de soroc,
Cu cîrțițele la un loc,
Cu întunericul, cu coropijnița și rîmele,
Și din toate fărîmele
Au rămas grei ca mîțele,
Umflîndu-se țîțele.
Auzi?
Cartofii sînt lehuzi.
Ascultă, harul a trecut prin ei
Virginal, candid și holtei,
Dumnezeiește.
Cel*de<sus și din veac binevoiește
Să*și scoboare sîntele scule
Pînă la tubercule,
Și pentru negul cartofilor cald
Face descîntece, ca pentru smarald.
într<o noapte
Li s*au umplut straietele cu lapte
Ca să*și hrănească un pui
în fiecare vîrf de cucui.

CÎNTEC DIN FRUNZĂ

O să*ți spui un basm cu copacii goi
Care țipă noaptea în vale la noi.
Cuiburi de cioci,
Veverițe flămînde, melci betegi în găoci.
Valea se vaetă toată
Și tu n*o auzi niciodată.

O sășți spui. . . Mă frămînt pe moșie.
Cît m*e de dragă nimeni n*o să știe.
Aș vrea să fiu mai mic, să fiu vrabia ei bucurată.
Îi sînt ca un copil și*i sînt ca un tată,
Șid sînt ca un rob și ca un stăpîn, de rob ce«i sînt.
Tu nu vezi crîmpeiul ăsta de cer și pămînt.

O să*ți spui multe povești. Ai s*alegi.
Dar pe nici una nu ai s*o dezlegi.

TIMPURI

Uite*ți trecutul în palmă. . . Te gîndești. . .
Atîtea povești —
Cînd le*ai citit,
Fărămceput, fără sfișit
Și cu sfișitul lamceput?
Seamănă măcar a trecut
Crîmpeiele acestea
Ce par să urzească povestea,
Icoanele șterse, în care umblă
O umbră de umbră?
Ape fără oglindire,
Șfoara pîraielor subțire
Carentr*o dîră se zbate
Pe păturile otrăvite ale albiei uscate?
Nisip, cenușe și lut
Sînt un trecut?

Un talaz se frămîntă,
Zguduie marea frîntă,
Rupe unda și viscolul de alge
Și nu se sparge!
Se îndulcește, alunecă, se strecoară, adoarme.
Fără năvală, fără să se sfarme.
Hultanul a cerut boabe de sînge.
Leagă*i rana, nu î*o strînge,
Și pliscului, cînd i se deschide,
Dă«i boabe de stafide.

FĂCLII

Făclii și candelă la rînd,
 Stinse, aprinse, fumegînd.
 Catapetesme, bolți, iconostase,
 Acoperite cu praf de mătase.
 Cartea veche singură se răsfoiește,
 învățată de boantele dește
 Cu măciulii grele și groase,
 Ale schivnicilor, la liturghii și parastase.

De marginea foilor de jos,
 Treiburicele închinăciunii «au ros.
 Și au lăsat pe foi
 Foițe de piele, mai vechi și mai noi.
 Amestecată cu cafeniile rămășițe de moaște,
 Slova, de multe ori sfințită, greu se cunoaște.

Noaptea, cotrobăiește la strană și în altar
 Un strigoi de ieromonah cărturar
 Cu fața și barba săracă
 în dulamă de aburi. Și, iacă,
 Sînt închiși toți în anii tăi, în trecut!
 hai trăit? Ți s'a părut?

BĂRĂGANUL

Ții firea ta de la pămînt.
 Dai tuturor cu jurămînt
 Un petic de brazdă și «o groapă.
 După ce le»ai dat pîine și apă
 Li le iei înapoi
 Și hrănești buruiana țăpoasă și pepenii goi
 •ndoit,
 Cu mîzgă trăită și suflet dospit.

în sufletul tău sufletele lor,
 Ale tuturor,
 Se aștern ca rufăria moale
 în sertarele goale
 Teanc. Năframe, tulpane, barișe
 Cu croiala piezișe.

Dintr'o viață, a rămas curată
 O batistă pătrată.
 Dacă s<o topi și batista, or să rămîie
 în dulap, încuiate, miezuri de lămîie,
 De pelin, de calomfir, de clematite,
 Plămădite.

Cînd nu mai are timpul nici trup, nici os,
 Vîntule, îmi cunosc neamurile și strămoșii
 după miros.

O ZI

Ziua de ieri »a ținut după mine, crezînd,
Ca un ciine flămînd,
Că e legată cu ceva, cu vre o curea,
Cu vre o frînghie, de viața mea —
Și la o răspîntie cu statui
S'a întors, văzînd că nu<i.

S'a pierdut neputincioasă și pribeagă
După ce vremea întreagă
M>a urmat, pas cu pas, pînă azi
La amiazi.

Cine și<a pierdut o zi cît o viață
S'eo caute repede. Se înnoptează. Se lasă ceață.

PRIVEGHERE

Numchide ochii, nu adormi.
Ceasul e pe*aproape, pe»aci.
Trebuie să treacă.
Poate cam pe la toacă,
Poate cam între vecernii și utrenii,
Cam după amurgul cu mirodenii,
Pe la greieriș,
Cînd își ivește din papuri, furiș,
Luna creasta.
Cam pe vremea asta.

Ia seama bine.
Ceasul o singură dată vine.
Bagă de seamă.
Nu tăcea dacă auzi că te cheamă.
Spuned ceasului: — «Ți«am auzit **anipa** de scrum,
Cată«ti de drum ».

Vezi ușile să<ți fie încuiate,
Ferestrele ferecate
Și poarta de la ogradă.
Că or să vie grămadă
Și sfintele femei,
Care se vor înălța din călcîie cîteștrei,
Cu făclii de ceară
Pînă la geamuri, ca să ceară
Trupul tău adormit.

Strigă: — «Nu»i adevărat! Nu sînt răstignit!
Dovadă pǎlmile și tǎlpile mele.»

Și pune cîinii pe ele.

SFÎNTULE

De cîte vremuri țid tot ții închis
Nu știu ce ai, viață, vis,
Bine, rău,
în strînsul pumnului tău?

Ții în mîină fum, cenușe, foc?
Țuam descîntat« ca pe un ghioc,
Sfîntule,
Pămîntule.

Nici cîntecul, nici ruga n*au descremenit
Zaua de granit.
N«au dezlipit deșteale
Nici dălțile, nici cleștele.

Tu ești, oare, Sfinxul din poveste
Care știe ce este și ce nu este,
Dîncolo de literă și pravilă.
Negură, namilă?

Umblă omul, vîntul și fiarele
Să te rîcîie cu ghiarele
Vii.
Nici nu simți, nici nu știi.

UN CÎNTEC

Xesînd mătasea, în urzeală
Am prins fir, din stea, de beteală.

f
|

Țesînd cînepa și lîna creață
Am prins cîlți și zdrențe de ceață,
în fuiorul de în s»a strecurat
Un tighel de sîngemchegat.
Și daoam țesut cu timpul clipa
Mi s>a prins în furcă aripa.

I

'
,
\

Doamne din Cer,
Sînt nepriceput ce să cer
Pe borangic, pe dimie și pînză.
Datornicii vor să mi le ia, să le vînză.

I
j
i

Mai am ascunse două covoare
Care nu sînt pentru feluri de picioare
Și niște cămeși, niște fote și niște bete
Care nu sînt nici pentru muieri, nici pentru fete.
Erau pentru trupul nou al Sfintei Mării,
Pentru cînd va trece cîmpul prin bălării.

!
f

I

Le păstrez la mine,
însă ca pe niște odoare străine.
Le*am muncit
Dar nu le*am iscusit.
Le*am lucrat, nu le<am făcut.
Am fost ca un ostenitor mut
Care*a grăit și nu și«a dat seama:
Eu am prins numai războiul și scama.

Pot eu, Isuse, răbda
Să văd deasupra sfintelor odoare
Crucea ta,
Semn de vînzare?

DE DINCOLO

Șba răzimat scară
Drept, cu coarnele afară,
Și s-a suit abea
Pînă la o stea,
Să*și facă loc de căpătîi.

Și ajunsese ceruri cel dintîi.

Scuturarea frunzelor nu ba îngropat,
Vîntul nu ba înecat,
înghețul nu ba»mpietrit,
întunericul nu ba înnegrit.

în turlele rămase jos
Clopotele spînzurau de prisos
Cu funiile de pulbere, scufundate
Ca niște feștile arse pe jumătate,
în drojdiile nopții uleioase.

Steaua tocmai scăpăraseră.

Slova se isprăvisese
în mucegaiul poruncilor scrise.

Timpul otrăvit, răzimat de morminte,
Nu<și mai aducea aminte.
Se tîrau pe pămînt sufletele, cenușile.
La biserici, la case, la toate ușile
Se chinuia să moară, de șapte
Nopți, un copil călcat de noapte.

TOAMNĂ DE SUFLET

Zilele albe, iată, au început să plece,
Ca niște bărci tăcute, pornind fără lopeți.
În țărâm se face seară, și steauam cerul rece
Păzește cripta nopții cu candeli și peceți.

În șirul vieții noastre întreg, se face seară,
O seară fără sunet, nici vânt, nici amintiri.
Ieri a plecat o barcă, azi alte bărci pleacă,
Convoi de goluri strîmpte pe undele subțiri.

De ar răsună în lume măcar un glas de goarnă!
De s'ar clăti pe lume un singur larg talaz!
Nu. Nemișcatăm margini, lumina se răstoarnă
Și, ca să cînte, streaja de sus șba luat răgaz.

De aș fi un stei de peșteri, cioplit cu daltam lung,
Aș sta șaștept cu tihnă, culcat pe o muche
dreaptă,

Cele din urmă mute vecii să le ajung,
Cu templul în spinare, cărui slujesc de treaptă.

MĂ UIT

Mă uit în cer, mă uit în pămînt.
Msam întrebat cine sînt.
Gînduri se duc, vin
Din vînt, din senin,
Ca niște pasări rotunde,
Încotro? De unde?

Glasuri mă strigă cu nume străine.
Mă ați chemat pe mine?
Sînt eu cel căutat?
Mi se pare că vîntul s'a înșelat.

Cîte puțin sînt dator
Fără să mi fi dat nimic, tuturor —
Și lemnului uscat, și bălții stătute,
Și florilor, și pietrelor, și vitelor bătute,
Și oamenilor din răstignire.
Cu ce să plătesc nefire și fire?

Sîngele meu nud al meu.
Mi e teamă să zic « mic » și să zic « eu ».
Cu ce fel de drept
Mbaș umfla bîrnele din piept
Și mbaș întinde pe zarea
Toată, spinarea?

Ce martor aş întreba
Ca să*mi răspundă întrucîtva
Măcar dacă sînt?

Mă tot uit în cer, mă tot uit în pămînt, [,
în baltă şi stuh ,
Şi adînc în văzduh.

CÎNTEC DIN FLUIER

Inima mi<e drumul cu ploile,
Mise drumul cu praful şi oile,
Drumul sterp dintre copaci,
Mi*e via strîmbă pe haraci,
Mi<e satul cu cîinii, *raite* bătătura,
Cenuşa din brazde şi arătura.
Mi»e cireada care paşte pămînt,
Mhe cîrdul de ciori din vînt,
Mi*e bivolul sculat din noroi
Cu capul greoi
Şi care se uită în golul mare.

în toate inima bate şi tresare,
în pruncul tăvălit de lingoare,
în slăbănoagele lui mădulare,
în stolul de muşte
Tăbărîte săd muşte.
N»am iaz curat
De adăpat.
Vitele mele«n păşuni
Rumegă tăciuni şi rugăciuni.
Caut izvorul cu undele noi
Şi sorb din borş de noroi,
Mocirlă şi zmîrc.

4

Mi-e inima și cocostîrc
Și în săgeata vînată din cer,
In fierăstrăul de fier
Al mărăcinilor de pe mormintele pustiei,
în șoarecii de cîmp ai stihiei,
în viespe și în tăun.
Cîntecul nu e bun,
Cuvîntul e oftat,
Brațul tărăgănat,
Moleșită aripa.

Mă bate vremea, mă bate ziua, mă bate clipa.

DE*A V.AȚI ASCUNS...

Drații mei, o să mă joc odată
Cu voi, de-a ceva cyjdaț.
Nu știu cînd o să fie asta, tată,
Dar, hotărit, o să ne jucăm odată,
Odată, poate, după scăpătat.

E un joc viclean de, bătrîni
Cu copii, ca voi, cu fetițe ca tine,
Joc de slugi și joc de stăpîni,
Joc de pasări, de flori, de cîni,
Și fiecare îl joacă, bine.

Ne vom iubi, negreșit, mereu
Strînși bucuroși la masă,
Subt coviltirele lui Dumnezeu.
I întrso zi piciorul va rămînegreu,
| Mîna stîngace, ochiul sleit, limFa «cărnoasă.

fJocul începe încet, ca un vînt.
Eu o să rîd și o să tac,
O să mă culc la pămînt.
O să stau fără cuvînt,
De pildă, lîngă copac.

E jocul Sfințelor Scripturi.
Așa se a jucat și Domnul nostru Isus Hristos
«Și alții, prinși de friguri și de călduri,
Care din câteva sfințe tremurături
Au isprăvit jocul, frumos.

Voi să nu vă mîhniți tare
Cînd mă vSTlua~și "duce departe
Și*mi vor face uji^l_^e_înrcirmîntare
In lutul afinat sau tare.
Așa ^ejocuj^încep^cu^moarte.

Știind că și Lazăr amviat,
Voi să nu vă mîhniți, s*așteptați,
Ca și cum nu se a întîmplat
Nimic prea nou și prea ciudat.
Acolo, voi gîndi la jocul nostru, printre frați.

Tata. M îng^dj^JfejTQi, ofTjL, *

V»a lăsat vite, hambare, "

Pășune, bordeie și oi,

Pentru tot soiul de nevoi

Și pentru mîncare.

Toți vor învia, toți se vor întoarce
într<o zi acasă, la copii,
La nevasta, care plînge și toarce,
La văcuțe, la mioarce,
Ca oamenii gospodari și vii.

Voi creșteți, dragii mei, sănătoși,
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat dinjmoșiștrămoși.
Deocamdată, TeȘTmei frumoși,
O să lipsească tata vreo lună.

Apoi, o să fie o întirziere,
Și alta, și pe urmă altă.
Tata nu o să mai aibă putere
Să vie pe jos, în timpul cît se cere,
Din lumea cealaltă.

Și, voi ați crescut mari,
V<ați căpătuit,
V«ați făcut cărturari,
Mama«pletește ciorapi și pieptari,
Și tata nu a mai venit. ..

Pi Puii mei, bobocii mei, copiii mei!
Așa este jocul.
^CX 11 joci in doi, in trei,
y^Jt^ il joci în cîte cîți vrei.
Arde*ar focul!

NU TE TEME

Nu te teme de cuvinte, cel cu degetem urechi:
O să te prăvale noaptea șinau să amuțească solii,
Sfărîmat în lutul vremii, ca un vraf de oale vechi.
Adăpost nu vor mai cere de la tine nici sobolii.

Nu te teme de răsunet, cel ce te#mpresori cu cripte
Și te supără flăcăii fugărind în cucuruz,
Cînd prin trestii, lănci în tinda heleșteului înfîpte,
Cîntă caldă doina bălții, misticului tău auz.

Lasă horele și trînta să<ți învie cimitirul,
Cela ce ridici beteala iederilor peste vis
Și, uitîndu*ți rădăcina, îți urmezi pe boltă firul.
Pentru că în vîrf o floare cît o stea i s*a închis.

Pleacărte, îmbeșugată, tu, tulpină, peste țară,
Și cu rodul greu sărută șesul vetrei, de gunoi.
Scoate vîrfuri, de te bizui, și podoabe înafară:
Rodul va cădea și singur înlăuntru, înapoi.

INCERTITUDINE

îmi atîrnă la fereastră
Iarba cerului, albastră,
Din care, pe mii de fire,
Curg luceferiim neștire.

Sufletul, ca un burete,
Prinde lacrimilemcete
Ale stelelor pe rînd
Sticlind alb și tremurînd.

Scama tristeților mele
Semcurcă noaptea cu ele,
Genele lui Dumnezeu
Cad în călimărul meu.

Deschid cartea: cartea geme.
Caut vremea: nu e vreme.
Aș cînta: nu cînt și sînt
Paroaș fi și nu mai sînt.

Gîndul meu al cui gînd este?
în ce gînd, în ce poveste,
îmi aduc aminte, poate,
Că făcui parte din toate?

Scriu aci, uituc, plecat,
Ascultînd glasul ciudat
Al mlaștinii și livezii.
Și semnez:

Tudor Arghezi

EPIGRAF

Stihuri, zburăți acum din mîna mea
Și șchiopătați în aerul cu floare,
Ca pasările mici de catifea
Cemcep în mai sămvețe și să zboare.

Stihuri, acum, porniți, vă scuturați,
Ca frunzele*aurite, pentru moarte.
Pustnicii tineri, triști și delicați,
Păstra*vă*vor întrmn sicriu de carte.

Stihuri de suflet, dintre spini culese,
îndureratem spic șbn rădăcini,
Pătrundeți, înțelese și neînțelese,
în suflete de prieteni și străini.

Și semănați, ca noaptea ce vă naște,
Sfiială șimdoieli underti cădea,
Că Cebce*știe, însă nu cunoaște,
Varsămtuneric alb cu mîna mea.

FLORI DE MUCIGAI

FLORI DE MUCIGAI

Le»am scris cu unghia pe tencuiială
Pe un pãrete de firidã goalã,
Pe întuneric, în singurãtate,
Cu puterile neajutate
Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul
Care au lucrat împrejurul
Lui Luca, lui Marcu și lui Ioan.
Sînt stihuri fãrã an,
Stihuri de groapã,
De sete de apã
Și de foame de scrum,
Stihurile de>acum.
Cînd mi s'a tocit unghia îngerească
Am lãsafro sã creascã
Și nu a mai crescut —
Sau nu o mai am cunoscut.

Era întuneric. Ploaia bãtea departe, afarã.
Și mã durea mîna ca o ghiarã
Neputincioasã sã se strîngã.
Și triam silit sã scriu cu unghiile de la mîna stingã.

PUIDEGĂI.

în ceata groasă
Carul seitorcea acasă.
Întuneric beznă.
Nu se vedea pînă la gleznă.
Caii mergeau din obicei,
Unde, nu știau nici ei.
Hamurile nu mai știau ce mînă,
Iepile sau muntele de țărîină.
Nu se mai vedea la nimic luminile,
Dar treaba era gata.
Omul și fata
Vînduseră toate găinile.

Doamne! parcau dat cu oiștea în niște zid.
Iepile s*au împleticit.
Cinci oameni de cositor, cu un cuțit
Măruntaiele și buzunarul omului le*au scotocit.
Și, nevăzută, fata s*ă strecurat în picla stătătoare
Și a orbăcăit, tîrîș ca o lipitoare,
Pe dihania noptii, vreme lungă,
Pînă ce i«a fost sorocit, undeva să ajungă.

— « Oameni buni! » în strungăreață ușii
Mîna fetei se lovi de mîna mătușii.

Mătușa, cine*o fi fost, o băgă în odaie,
Și fata povesti, la vatră, întrmn crîmpei de văpaie,
Că veneau de la tîrg, că le*au ieșit în drum hoții
Și că ea scăpase pe dindărătul roșii.
— « Fetico, stăi colea cu Dumnezeu, și
Lîngă fata mea toi hodini. »
Avea și mătușa o fată
Despieptănată,
Și cîteștrele femeile s*au suit în pat
Și s<au culcat:
•ntii, cele două fete,
Fata babei la părete.
Și baba desfăcu un cojoc
Și cuprinse fata noastră la mijloc.

întrmn timp, baba
întinse laba.

Fata ei sforăia. Bun!
Și părea că și fata străină doarme tun.

întrolt timp, se auzi un ciocănit.
Cinci oameni de plumb au venit
Și au șoptit
Că se întorc mofluzi la han.
Că omul ced beliseră pe drum n<avea la el
un ban.

— « Mai tacă<ți gura și uită<te»ncoa:
E fata lui și banii îs la ea »,
Răspunse baba, arătîndud patu:
— « Ai să te duci și tu, fetică, după tat'tu ! »
Și baba se linse pe buze,
Cu pofta de sînge a unei mîțe lehuze.

Ați înțeles cu toții
Că baba era gazda și ceilalți erau hoții.

;
l
)

Toți chitiră să bage fatam beci
Și său facă de ducă, așa, ca la berbeci,
Și să o puie pe jar.
Dar nu era bine să miroasăm toiul nopții a grătar.
Mai bine, bucată cu bucată,
Să fie aruncată.

j
j

CINA

Dar, vorba lui Terchea<Berchea,
Fata trăsese cu urechea.
Se strecură pe lângă fata mătușii,
Ce dormea ca dușii
De pe lume, șid luă locul încet.

Atunci, pentuneric, berechet,
Brațele, mâinile, degetele, hoții, baba
înăbușiră fata lor, o tîrîrăm beci, degeaba,
Pe cînd fata noastră fugi, pe ceață,
Pînă se făcu dimineață.

Baba miorlăie acum după fatam închisoare,
Și hoațele de la femei o scuiță și o tîrnuie.
Tîlharii tăiem ocnă sare,
Și capul lor cîrciumarul Cîrnu e.

*

I

în frig și noroi
Trec hoțiiim convoi, cîte doi,
Cu lanțuri tîrîș de picioare,
Muncindu<se parcăm mocirli de sudoare.
Fiertura e gata.
E seară. E ploaie.
O lingură grea, cît lopata,
Dă ciorba din două hîrdaie.

Cîțiva au ucis,
Cîțiva ispășesc ori un furt, ori un vis.
Totuna*î ce faci:
Sau culci pe bogați, sau scoli pe săraci.
Livizi ca strigoii și șui,
Strîmbați de la umeri, din șold și picior,
în blidul fierbinte, cu aburi gâlbui,
își duc parcă sîngele lor.

STRECHE

Nu știu cerni vine:
Aș mânca din fitecine
Și *m'vaș* pune mintea și cu tine,
Ca un porc.
Mă arde, mă frământ, mă întorc.

Mi s'a făcut.
Gem și zbier ca un mut.
Mi'a lovit strechea
Și coapsa și gura și urechea.

îmi caut leacul
Și la Dumnezeu și la Dracul,
Degeaba.
Văzduhul mă ustură ca leușteanul și ceapa.

Am un piron în țîță
Șimn vătrai în vîntre mă ațîță.

Vreau să beau sînge și să rup
Ca un șarpe, ca un lup.

Cînd se vîrăm ușă cheia
Parcă scrișnește femeia
Pătrunsă, despletită
Și neistovită.

Acum, la lună,
Staupărechile <mpreună.
Doamne! mîna se pune,
Trupul semcovoiaie, se lipește, se supune,
Oftatul șovăie, înecul vine,
Și se zguduie mădularele, pline
Ca niște struguri, cu chin,
Ciorchin în ciorchin
Și boabe pe boabe.

La ușă, drugii zac în scoabe.
Paznicul numără și spune.
Nu se face nici o minune.

Patru Marin, flăcău
De pe subt Ceahlău,
Mai are
Zece ani de închisoare.

GALERE

Zgomotul de lanțuri multe
 A trecut prin curte,
 A ieșit lung pe porți
 Printre vii și morți,
 Tîrîș, grăpiș,
 Prin păinjinîș,
 Ca o fiară bolnavă de rugină.

în potcovăria cu clăbuci de lumină
 Lăcătușii le-au bătut călare
 O verigămtre picioare
 Și la glezna minii,
 Ca să poată hodini stăpînii,
 Cît, munciți pe caldarîm,
 Hoții trec dintrmn tărîm într*alt tărîm.

O șchiopătare de vulturi căzuți din stele
 Prin oțățitul întuneric tare;
 O răstignire fără cruci și fără schele.
 O Golgotă șeasă, fără altare.

Pasul strîns lîngă pas
 Merge<mpiedecat, ca un compas.
 Și palmele, unite cu ciocanul, cătușa și pila,
 Parcă se roagă, cu de*a sila.

LA POPICE

O palmă grea i s'a lipit pe gură.
 în creștet pumnul puse»o lovitură.
 Bocancul îi ajunse pînăma mațe.
 O clipă, văzu numai stele și ațe —
 Și șovăi pe un călcîi.
 «A! vrei să birui și ai dat întîi!»

Semțepeni din umeri, din bărbie,
 Spinarea piatră și*o făcu. Ce»o fi să fie!
 Sumese mîneca și scoase
 Două brațe cu pulpele groase.
 Scrise cu slove și horbote albastre.
 Dîrdîia podina subt mesele noastre.
 Ceasul se făcu înfricoșat.

Lungindu«se scurtul, cel lung s*a cocoșat
 Și furnicau toți ochii, fierbinți.
 încă un pumn! Dar fu primit în dinți,
 în ascuțișul colților cînești,
 Și zdrelit ca de dălți, la dești.

Dacămcepe ghiontul să te doară,
 Lungule, ne faci de ocară.
 O săritură înapoi:
 Venea scurtul, vîlvoi,

Ca un arici, hotărît să înfrunte
Vijelia namilei din munte.

Scurtul ba și mușcat
De musteață
Și a scuipat
Singe din ea, cu mătrează.

— «Puneți mâna, mă! Veniți încoace!»
— «Lasă, bă! că bined face!»
Scurtul îi sfișiasse buza celui lung.

Acud acu! Se mai ajung,
Se mai lovesc, semipung:

Lungul se prăvale. îl izbi șiim beregată
O margine de gheată.

Se scoalămipleticit

Și pune mâna pe cuțit.

La o parte, faceșide loc!

Dar lungul nu are noroc,
Căci scurtul, jerpelit și rămas în cămașe,
îl rupe de boașe.
Și toată pricina
Fusese Gherghina.

ION ION

în beciul cu morșii, Ion e frumos,
întins gol pe piatră, «un fraged suris.
Trei noști șobolanii bau ros
Și gura»i băloasă<i ca de sacis.

Cînd cioclul ridicăm spinare,
Ion paroar fi de pămînt.
Ded pui poate sta în picioare.
Dar brațul e moale și frînt.

în ochii»i deschiși, o lumină,
A satului unde«i născut,
A cîmpului unde ieziba păscut,
A încremenit acolo străină.

Departe de vatră și prins de boieri,
Departe de jalea mămuchii,
Pe trupu*i cu pete și peri,
în cîrduri sînt morși și păduchii.

TINCA

Coșul ei cu soare,
Proptit în șold, pe cingătoare,
Ducea snopi de ochi galbeni, cu gene
de lapte,
Și garoafe de noapte,
în sînul ei ca mura
își pironeau căutătura
Domnii zvelți din jurul mesii.
— « Cine mai ia florile miresii? »

Fă, Tinco, fă! papucii de mătase,
Mărgelele, cerceii nu ți ba dat Năstase —
Șim fiecare dești cîtemn inel
Nu ți ba strîns cu mîinile lui, el.

Cine ți»a frămîntat carnea de abanos
Și ți»ba băut oftatul mincinos?
Cui bai dat, fă, să ți»bo cunoască
Făptura ta împărătească?

Cine ți»ba dezlegat părul cu miros de tutun?
Cine ți»ca scos cămașa, ciorapul?
Cine ți»ba îngropat capul
Nebun,
în brațele lui noduroase, păroase,
Și teamfrigurat fierbinte pînă»m oase?

Tu n*ai voit să spui
Nimănui
Unde înnoptai,
Curvă dulce, cu mărăgăritărel de mai!

Vezi, Năstase osînditul
Nu te»a pătruns decît o dată;
Și atunci toată,
Cu tot cușitul.

SERENADĂ

De cu noaptea, cîte toate:
Clopotul toacă și bate,
Broaștele, nu știi de unde,
Călcăm clapele afunde.
Se clătesc în beregată
Cu faianță sfărîmată
Și înghit la ceasumții
Cioburile ei scîrții.
Ciorile din pomi se mușcă.
Steaua cade, foc de pușcă,
Fierăstraie și rindele
Rod în ciurciuvele.
Pe la trei,
Vin păduchii mititei;
Pe la cinci,
Ploșnițele cu opinci.
Șobolanul te miroase
Pe la șase.
Gîlcile dacă ți*au copt,
Doctorul vine la opt.
Bezna rece, zidul rece,
Mai muriră paisprezece.

LACHE

Țăpos ca un cui
Licăre ca sabia,
Forfota ca vrabia,
Săoși păstreze taina lui.

Dintrmn ban face doi,
Cum vrei, galbeni și lei,
Descîntînd cu șoapte moi;
Și dintrmnul face și trei.

Are un ciocan mut:
Bate și nu se aude.
Nicovala lui e ca de lut,
Și toate uneltele lui sînt crude.

Din metal face cocă, aluat,
Borșuri, scrum și rîntaș.
Le scade după ce le<a adunat,
Le face cogeamite caș,

Le împănează cu safire,
Scurge, tescuieste și frige —
Și scoate pentru chimire
Icre de aur, în linguri și pe cîrlige.

Și, a mai zis și o rugăciune
Pe care«o știa numai el.
Dintrmn tăciune
A scos o beteală și un inel.

Din copaie
A tras cu mâna, de>a dreptul,
O vâlvătaie
Care ba luminat fața și pieptul.

Pentru multele lui minuni,
Lache stă închis de opt ani și patru luni.

UCIGĂI/TOACA

I
•
Iuțindu<și caii către sat
Un țăran venea întirziat.
Vînduse, pesemne,
Niște lemne.
Tam*nisam, din goană.
Se ivi o cucoană.
Cucoană cu pălărie,
Pemnoptate, pe cîmpie,
Ce putea să fie?
Arătare, stafie.
Ea schiopăta, se poticnea stîngace,
Ca o răgace.
Avea pantofi și fuste veștejite
i
] Și paroar fi avut și copite.
Parcă avea un beteșug.
i Parcă ieșise*atunci dintrmn coșciug
Și, mai abitir,
Venea din cimitir,
Ca o momie.
I se strîmbase ceva
Și parcă putea
ț A tămîie.
Săteanul dete bici.
— «Ce cauți noaptea, cernită, pe*aici?»
Cu mînuși, cu zorzoane, ca la gară,
/ Izmenitura nu se potrivea cu drumul de țară.
— «Vine noaptea! Ia*mă, nene. Fărti pomană.»
Țăranul se cruci și zise: — «Suie, Satană!»

Cucoana și săteanul încrunțat
Cîrmeau pe drumul întortochiat.
Ea întrebă: — «Ai parale?»
El răspunse: — «Da' cești pasă dumitale?»
— «Păi, să mid dai» — și d puse mînam gît.
Stafie, prost te«ai hotărît!
Pe subt ipingea,
Țăranul se cam pregătea.
Cît ai clipi, cuțitul s«a șimfipt.
Vezi că te«ai fript?

Și, căruța trase, măre Ilie,
De«a dreptul la Primărie.
Ce să vezi? Putoarea cu brățară
Era muiere doar pe dinafară;
Că pe subt poale
Avea, ca omul, de toate și două pistoale.

r

•»;

J

ij

f

|j

,

l

r

FĂTĂLĂUL

Cu vreo cîteva tuleie,
Mă, tu semeni a femeie.
La sprinceană
Fetișcană,
Subsuoară
De fecioară.
Ai picioare
Domnișoare,
Coapsa lată
Adîncată,
Cam zuvelci;
Urechile, ca doi melci;
Doi zuluți cu doi cîrcei;
Două boabe de cercei
Dezlipite, de muiere.
Și — al dracului! — a miere
Și a tiparoase
Hoitul tău miroase.
Ți«este mîna
Ca smîntîna,
Degetele ți«s —
Parcă ți le«a scris —
Gemene,
Să semene;
Degetele: ca viermușii,
Pielea: pielea corcodușii.

Solz de sticlă*ⁿ unghie.
Ochiul tău înjunghie,
Gura ta subt firişoare
Pafta cu mărgăritare.

Buzei tale apă dă
Fântîna și leapădă.
Fata, de cum te<o vedea,
Ca din vînt rămîne grea,
Căci pleoapa de țî*o ridici
O ciupești cu trei furnici.

O fi fost mășta vioară,
Trestie sau căprioară
Șuo fi prins în pîntec plod
De strigoi de voevod?
Că din oamenii de rînd
Nu te*ai zămislit nicicînd.
Doar anapoda și spîrc,
Cine știe din ce smîrc,
Morfolit de o copită
De făptură negrăită
Cu coarne de gheață,
Cu coama de ceață,
Cu uger de omăt —
Iese așa fel de făt.

Din atita<mpărechiere și împreunare,
Tu ai ieșit tîlhar de drumul mare.
Na! ține o țigare.

CANDORI

E de lege creștină.
Se închină.
E smerit, bate metanii,
Dă acatiste, face sfeștanii,
Liturghii și sârindare.
Plînge la icoana mare.
Știe tipicul pe de rost,
Zilele de harți și post,
Aghiazmatarul,
Penticostarul.
Ia parte în ison,
La Kyrie eleison.
Ar putea să fie stareț
Nepismătareț
Și arhimandrit
Neprihănit.
E numai credincios
Al Domnului Nostru Isus Hristos.

Tîlcuie Sfintele Scripturi
Cu șoapte și tremurături
Șid nevinovat ca un trandafir
în odăjdii de serasir. . .

Are patru spargerî, în dosare.
Nouă furturi de buzunare.
Și un păcat neiertat:
Un asasinat.

DIMINEAȚA

Aduceți cerneala:
Se face acum socoteala.

Azmoapte, cu luna și ploii,
Opt bolnavi au dat ortul popii.
De foamea și chinul răbdării
Lipită lîci burta de șira spinării,
Șim fundu>i, distrat și ridicul,
Ochește sinistru buricul.

Cu toțiș în pieile goale,
Au bube cleioase pe șale.
Noroaie de sînge pe piept și picioare.
A morții atroce și grea impudoare
Dezvăluie cinic ce vor,
în viață, organele lor.

în colț, un condei
înseamnă cadavrul șbal unei femei.
Bălaie, subțire eași ține deschis
Pe lespede trupul, defunct paradis,
Pe cînd își arată gîndul hîd
Paznicii vii, care rîd.

SICI, BEI

Sfîrrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus,
Lucind, pînă la cruci s'a dus —
Și îl așteaptă hoșii, roată,
Să cadămtors pe partea lui jucată.

— «Nu se prinde! — strigă cei cu bei —
Te*am văzutără cîteștrei
Cum bai pornit!» — «Măi!»
— «Să*i saie ochii?» — «Să<i!»

— «Se prinde! — hotărîră cei cu sici —
Dar, haide! înc*o dată, dacă zici.
îns*acu pe cinci lei, nu pe băncuță. . .
Vrei, Pieledungă?» — «Bine, Puță!»

A doua oară, nu ș'cum mă*sa a căzut;
Că ceata s'a făcut, s'a desfăcut,
S'a învîrtit, s'a rupt, s'a prins,
De s*a*modat din șase inși un singur ins.

Duță scuipă sînge. Irimie
Zace, cu o găoazăm cap și în tichie.
Și căutînd zadarnic săd scoale
11 jăluie ca pe psaltichie:
— «Vezi, dacă joci, mă! fără parale? . . .»

CÎNTEC MUT

La patul vecinului meu
A venit azmoapte Dumnezeu.
Cu toiag, cu îngeri și sfinți.
Erau așa de fierbinți,
Că se făcuse în spital
Cald ca subt un șal.

Ei au cîntat din buciume și strune,
Cîte o rugăciune,
Și au binecuvîntat
Lîngă doftorii și lîngă pat.

Doi îngeri au adus o carte
Cu copcile sparte,
Doi o icoană,
Doi o cirjă, doi o coroană.
Diaconibn stihare
Veneau de sus, din depărtare,
Cădînd pe cilcîie
Cu fum de smîrnă și tămîie.

Lumînări de ceară
Se încrucișară.
Scara din Cereasca«mpărăție
Scobora în infirmerie,

Pe trepte de cleștar,
Peste patul lui de tâlhar.
Cei de față vorbeau pe dește
Cu el, și bisericește.
În tindă,
Creșteau plopî de oglindă
Și o lună cit o cobză de argint.
L»am auzit șoptind.
Și toată noaptea a vorbit cu ei
Și cu icoana Dumneaei
A de<a pururea Fecioare,
De Dumnezeu Născătoare.

— «Lăsatul: nu poate să vasculte.
Nu vedeți? Azi are vizite multe,
Domnule grefier.»
Zăbrelile «au îndopat cu faguri de cer
Și atîrnau candelile de stele
Printre ele.
Ferestrele închise
S<au acoperit cu ripide și antimise,
Și odaia cu mușegai
A mirosit toată noaptea a rai.

L>am găsit
Zgîrcit.
El stă acum în pat.
Unde sufletul lui? Nu știu. A plecat.

MORȚII

Ies morții. . .
Subt bolta cu clopot a porții,
Sînt zece la număr
Și, umăr de umăr,
Se duc, cîte doi, în coșciuge,
Fără mumă, fără popă, fără cruce.
Se duc împreună
Pemgheț și pe lună.

Din condică zece s*au șters,
Vărsați în univers,
Cu brațele puse domol
Pe pîntecul gol.

Flămînzi, ei nu știu de foame
Și, țepeni, uitat<au de ger.
Răni vinete, semne infame,
Vor fi vindecate la cer.

Portarul în drum ua oprit
Șid numărăm boltă cu bățul.
Mort pare și calumlemnit
Și omul ce mînuie hățul.

Drum bun! către groapa comună.
Tărîna vă fie mai bună
Ca domnii ce v»au osîndit,
Ca preoții ce nu v<au citit.

Și băgați
De seamă, să nu vămcurcați.
Căci mîine seară, poate chiar diseară,
Pe la aprinsul stelelor de ceară,
Mai treceți o dată
La judecată.

ȘATRA

El a venit în rîul lui de care.
Și armăsari, din zarea mare.
Șoimii pustiei însoțeau, de sus.
Vuiturile daruri i»au adus,
Mugete, cîntece,
Cu cimpoaiem pîntece.
A cobze multe stepa sunase.
Ca niște bivolițe grase,
Negri, norii urmăreau convoiul,
întinzînduși pe stele noroiul.
Ploaia băteam coviltire cu bice,
Cu pietre și alice.
Catapulta furtunii
Bătea cetatea cerului și«a lunii.
Așa era uneori,
Zarea cu lanțuri, pămîntul cu viitori.
Și țipete
De scripete.

Și un șuier ca de nuia
Tăia zbieratul și vuia.
Tutunul se făcea
în lulea
Amar
Și scăpărai greu din amnar.

Copiii goi se strîngeau în care
Cu maimuțele între picioare,
Și papagalii ascultau din adăpost
Cît era timpul de prost.
Cimpanzeul tremura în paie
Clăfătind o păstaie.

Regele Burtea
Mătură, stă, și iar mătură curtea.

CONVOIUL

Pustiile goale
bau ținut cinci ani în poale.
Și s-au luat apoi, după ei,
Munții grei,
Cîrduri, gloate, popoare
De piscuri, s-au mișcat din spinări, și în picioare,
Ca niște uriași de piatră,
Au ascultat cîinii cum latră.
Cămilele și elefanții de granit
Alți cinci ani au venit
în neștire,
După coviltire,
După zlătari,
Ca niște namile molii.
Iar la zintii
De april sau de mai
Au auzit cîntec de țambal și nai
Și s-au întors.

Pe cer scînteiau stele de mei și orz.

GENERAȚII

împărăția*! strînsă în patruzeci de care,
Ca patruzeci de hambare.
Bunici și strănepoți
Fac școală printre roși.
Tîrîșul pe burtă,
încălecarea scurtă,
Urcușul, alunecușul
Ca plușul,
Pașimceți
Ca niște peceți,
Copita mută,
Urma păscută,
Lacătul rupt în gură
Ca o prescură. . .
Abecedarul
începe cu zarul.
Și toți,
Și cai — sînt hoși.

MUNCA

Orice supus al regelui lor
E cu ceva sălașului dator,
Și toate meșteșugurile«s bune
Agonisita zilei să adune.
Vracii vindecă de scrinteală,
Și babele de orice altă boală.
Bubele«dulci și deochiul
Se tămăduiesc cu ghiocul;
Abuba, gingia și gălbinarea
Trec repede ca țigarea.
Doi dumicați de jar
în apa unui pahar.
Cu tăciuni
Se face și deaplecăciuni.
Relele coapte
Pier într*o noapte.
Răscăcărătura,
Umflătura, surpătura,
Deșelarea,
Noadă, spinarea,
Ceafa, nasul
Trec cu trasul.
O alifie
La sfrinție,
O băutură
La căldură,
La frig
Țipirig.

Ochiul cu puroi
E spurcat cu usturoi.
Cînd atîrnă
Dai cu scîrnă.
Răul crud
îl bei cu ud.
La rînză
Oblojeală cu pînză.
Frica
Se bea cu apă de nimica.
Meșteșugul
Vine cu beteșugul.
Cum țîe răul,
Cîrmîzul, spînzul, scăpăul,
Sînge de nouă frați, coconari,
Migdale amari,
Așa îți este și leacul:
Ducă se de a berbeleacul.

Te lovește pacostea:
Eașî desfăce dragostea.
Un birlic, întors, de carte,
Te ferește și de moarte.
Și cînd vrei
Sufletul să id iei
Cuiva
De undeva,
Și săd dai la Dracul,
Și nînzî tot zodiacul.

Asta te ține scump, vezi bine!
Un smaragd și două rubine.

SFÎNTUL

Prin iarmaroc
Trec moaștelen roabă,
Ale lui Hialmar, duse de o babă.
De douăzeci de ani întregi
E cel mai mare slut dintre betegi.
Tălpile*î sînt întoarse la gură,
Genunchii<s ruți din închietură;
Fluierile sucite și bătute
S*au împietrit pe tăcute.
Ca niște **aripi**, umerii<î s*au frînt,
Și ochii lui caută a sfînt.
A rămas mic cît un pui
Chinuit în toate zgîrciturile lui.
Fiindcă se născuse surd și mut
Trebuia ceva din el făcut.

Auzid, trece. Gîtlejurile sale
Tărăgănează geamătul agale,
în glasul lui de mut
Bombăne Cuvîntul dintru început
Ce se purta chiorîș pe ape.

O muscăd sughe lacrima din pleoape.

RADA

Cu o floare dinți
Rada<i un măceș cu ghimpi fierbinți.
Joacă tină
Cu soarele păr, ca o albină.
Se<apleacă, se scoală, sare,
Cu sălbile zornăitoare,
Ca niște zăbale spumate.
Se încovoie pe jumătate,
Oprește șoldul loc, zvîrle piciorul
Spre pilcul, în cer, unde Săgetătorul
Aține noaptea drumul vulturilor doargint.

Șba dezvelit sărind
Bujorul negru și fetia.
Parcă <a deschis și <a închis cutia
Unui giuvaier, de sînge.
Ai pune gura șbai strînge.

Statuia ei de chihlimbar,
Ai răstignbo, ca un potcovar
Mînza, la pămînt,
Nechezînd.

Spune*i să nu mai facă
Sălci, nuferi și ape cînd joacă,
Și stoluri și grădini și catapetezme.
Sînt bolnav de mirezme.
Sînt bolnav de cîntece, mamă.
Adu<o, să joace culcată și să geamă

NOSTALGII

Regele și oamenii lui cu chică și barbă
N>au mai văzut firicel de iarbă.
Cizmele crețem carîmbi
S>au dus pe bani strîmbi,
Bumbii de»argint au trecut prin lulele,
Și ceata semeață e tunsă la piele.
Din majolica ochilor a rămas
O știrbitură, și din rege — un fel de glas.
Și femeile și bărbații și copiii
Au luat drumurile pușcării.
Și din sălaș a pornit într*o dimineață
Un urs cu belciug, o maimuță paiată,
Cu două tipsii și spadă de tinichea,
Un ciine cu giubea,
Duși de*o băietană
Bălană. . .

CEASUL DE»APOI

în cer,
Bate ora de bronz și de fier.
într<o stea
Bătu ora de catifea.
Ora de pîslă bate
în turla din cetate.
în ora de lînă
Se«aude vremea bătrînă
Și se sfîșie
Ora de hîrtie.
Lîngă domnescul epitaf
Bate glasul orei de praf.

Azimoapte, soră,
N«a mai bătut nici o oră.

O NOAPTE

Întreaga noapte au cântat din sute
De fluier, cimpoaie și vioară
Și din uneltele necunoscute
Vântul și ploaia pe învelitori.

Vulturii, corbii au venit cu toții
Și rîd în coruri grave de metal,
Văzînd cum mor în noaptea lungă hoții
Subt lacătele mari de la spital.

S-au înnodat ca viermii și limbricii
Pe coridoare, adunați la zbeg,
Toți slușii beznei, cocoșaii și piticii
Cu haitele pămîntului întreg.

Dar sentinela temniței pe viață
Amcremenit pe pușca ei de ghiață.

ALELUIA!

ALELUIA!

în seara ceea piatra își luasemfățișarea.
Ciocanul odihnește și poatemcepe iarăș,
Căci alte lespezi albe rîvnesc în munți chemarea,
Ca din pietrar să«și facă pe ani întregi tovarăș.
El odihnește, și el, pe locul unde stete,
Cu fața la statuie, cu*o lespede subt cap,
Uimindwse căm cerul, plecat ca un părete,
Stejarii mari ca norii și plopii mai încap.
Statuia își arată puternicad croială
Șim seara risipită e ca un fum oprit,
Pe care frămîntîndud cu sete șimdoială
L<a împietrit pietrarul, de»a pururi, și cioplit.
Pietrarul se mihnește, întîrzie și*asteaptă.
El își privește iarăș statuia cumtristare.
îi pare prea deschisă pe coapsă mîna dreaptă,
Și degetul îi pare prea lung pe cingătoare.
Genunchii par molateci și șoldul pare scurt.
Nud fragedă prin vâluri cum este carnea vie
înfrigurat zvîcnită de*o patimă cu furt.
Femeia*și simte viața, puterea ei și*o știe:
Statuia i se paremghețatăm trup străin.
De cea dintîi nevastă ce*ar trece la fîntînă
Cu struguriid de lapte, umflați camtrmn ciorchin,
S<ar rușina statuia, ca sluga de stăpînă.
Trudim o viață, Doamne, ca să ajungem firea,
Și ea dintr#o povară șimn chin își face joc
De frumuseți gingașe, smerindume gîndirea.

Dă aripă furnicii și coarne dă la taur.
Ced muncă și osîndă la ea emchipuire.
Din basm în basm șbaruncă funinginea de aur
Șbacelași grai dă moarte și dă și nemurire.

Biruitor de*o parte și biruit de alta,
Pe temelia morții el șuamălțat zidirea,
Căci și<a făcut în noapte o gaură cu dalta,
Șba îngropat în marmuri și ura și iubirea.
Statuia se străvede mai vie, mai fierbinte
Și poartămtr*insa jertfa, de sineși răbdătoare
A tinereții caste, strivităm sîn de minte,
Schimbînd în hotărîre lăuntrica dogoare.

Totuși, sporbndoiala și, ostenind pietrarul,
Adoarme, pe cînd lunari urca prin brazii pătrarul.
Doar stelele din cuiburi pogoară firul drept,
Vărsînd statuii miruri pe cap cu degetarul
Și sărutîndwi mîna pietrarului pe piept.
Căci a simțit lumina și stei aceeași mîna
Cam fundurile lumii, ce*a fost șba zămislit,
Rămasă de a pururi, de<atunci încoa stăpînă
Pe negura înfrîntă în timpul biruit.

A doua zi, pietrarul scruta statuia soare.

Era pe la amiază, rășinile pe brazii
Curgeau, topite de dogoare,
O spune și pietrarul, căci mai trăiește șbazi.
Un vultur se aprinsem văzduh ca o făclie
Și trasem bolți beteală de flăcări învîrtită,
Pierzîndmse cenuse în zarea arămie.

Așa mișca fost arșița povestită,
Că umbra dintre cedri ardea ca o văpaie
Spuzind răcoaream munte și mîni ca un cuptor.
Se mai vedea cărarea din cîteva pîraie
Ce gîdilau al'dată cireșim drumul lor.

Necunoscînd că jertfa ba fost în cer primită,
Își socotește truda, mîhnit, neizbutită.
Că n*a putut să facă decît un hoit, em stare
Să»i dea statuii moarte obșteasca dezlegare. . .
Cum se desface, noaptea, țărîna de scînteie,
Urzeala și a pietrei în praf să se descheie.

Se scoală. Ia ciocanul și, locul hotărîndud,
Se duce să doboare cum îl trimite gîndul.
Dar descleștîndu»și talpa din lepede, statuia
Fugi spre piscuri goală și vie. Aleluia!

f

CUPRINS

j

CUVINTE POTRIVITE

Testament

Cîntec de adormit Mișura

înviere

Din drum

Melancolie

Plugule

Muntele Măslinilor

Tîrziu de toamnă

) *Psalm (Aș putea vecia cu tovărășie)*

Vînt de toamnă

Marină

Mîhniri

. *Psalm (Sînt vinovat că am rîvnit>*

Pe ploaie

Prigoana

Oraș medieval

Cenușa visărilor

Creion (Vino joc de vorbe goale)

Morgenstimmung

Chemarea

h *Psalm (Tare sînt singur, Doamne, și pieziș !)*

întoarcere în țărnă

Descîntec

Lumină lină

Poartă cernită

Creion (Obrajii tăi mi<s dragi)

Miez de noapte

Niciodată toamna ...

<i>Heruvim bolnav</i>	46	<i>Stinse scînteii</i>	106
<i>Cîntare</i>	47	<i>Restituiri</i>	108
V <i>Psalm (Ruga mea e fără cuvinte)</i>	48	<i>Din nou</i>	110
<i>Beșug</i>	50	<i>Vinoimi tot tu . . .</i>	112
<i>Fiara mării</i>	51	<i>Biserica din gropi</i>	113
<i>Pia</i>	52	<i>Despărțire</i>	"5
\$" <i>Psalm (Nu<ți cer un lucru prea cu_nepuțință)</i>	53	<i>Psalmul de taină</i>	116
<i>Binecuvîntare - " M^t^^ST</i>	54	<i>Triumful</i>	119
<i>Poate că este ceasul</i>	55	<i>întmpinare</i>	121
<i>Nehotărîre</i>	P	<i>Heruvic</i>	122
<i>Doliu - A~*f*GT</i>	5»	<i>îchinăciune</i>	"3
6 <i>Psalm (Te drămuiesc în zgomot și în tăcere)</i>	60	<i>Potirul mistic</i>	"/
<i>Arheologic</i>	62	<i>Tu nu ești frumusețea . . .</i>	126
<i>Dor dur</i>	63	<i>Portret</i>	128
<i>Mînăstire</i>	64	<i>Sfîrșitul toamnei s^f~4 *~</i>	129
' <i>Psalm (Pentru că n^a putem să templeagă)</i>	66	<i>Psalm (Vecinul meu a strîns cu nendurare)</i>	•3
<i>Drum în iarnă</i>	68	<i>Vraciul</i>	•33
<i>Prințul</i>	69	<i>Denie cu clopote</i>	
<i>Evoluții</i>	71	<i>Interior de schit</i>	1)6
<i>Pușin</i>	71	<i>Rugă de vecernie</i>	'38
<i>Gravură</i>	74	<i>Blesteme</i>	140
<i>Creion (Trecînd pe punteamgustă)</i>	76	<i>Miez de noapte</i>	'43
> <i>Psalm (Pribeag în șes, în munte și pe ape)</i>	78	<i>Duhovnicească</i>	144
<i>Jîgnire</i>	80	<i>Buna vestire</i>	146
<i>Graiul nopții</i>	81	<i>Lingoare</i>	148
<i>Biulbiul</i>	83	<i>Rîgă de seară - A^s+fZ</i>	i,o
<i>Iosif al Ungroi Vlahiei</i>	»5	<i>Apă trecătoare</i>	*5*
<i>Icoană</i>	86	<i>Stihuri</i>	'/4
<i>Toamna</i>	88	<i>Zăpadă</i>	i/6
<i>Mitra lui Grigorie</i>	89	<i>Schivnicie</i>	P
<i>Agate negre</i>	9'	<i>Răzbunare</i>	.,8
<i>Morți în crucea nopții</i>	9*	<i>în golf</i>	•;9
<i>Oseminte pierdute</i>	94	<i>Suiș</i>	160
<i>Satan</i>	96	<i>Voci</i>	161
<i>Epitaf</i>	98	<i>Creion (Luna umblă printre case)</i>	162
<i>Vodă Tepeș</i>	100		16)
<i>între două nopți</i>	101	0 <i>Psalm (Ca să te»ating, tîriș pe rădăcină)</i>	164
<i>Caligula ^ {^^.</i>	101	<i>Sonet de izbîndă</i>	164
	10)	<i>Cei doi orbi</i>	i6,
	104		

<i>Potcovarii</i>	166
<i>Ploaie</i>	167
<i>Maica Scintila</i>	169
<i>Har</i>	171
<i>Cintec din frunză</i>	171
<i>Timpuri</i>	173
<i>Făclii</i>	174
<i>Bărăganul</i>	VS
<i>O zi</i>	176
<i>Priveghere</i>	177
<i>Sfintule</i>	179
<i>Un cîntec</i>	180
<i>De dincolo</i>	182
<i>Toamnă de suflet</i>	184
<i>Mă uit</i>	185
<i>Cîntec din fluier</i>	187
<i>Deia viași ascuns...</i>	189
<i>Nu te teme</i>	192
<i>Incertitudine</i>	91
<i>Epigraf</i>	95

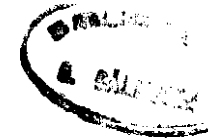
FLORI DE MUCIGAI

<i>Flori de mucigai</i>	199
<i>Pui de găi. . .</i>	200
<i>Cina</i>	203
<i>Streche</i>	204
<i>Galere</i>	206
<i>La popice</i>	207
<i>Ion Ion</i>	209
<i>Tinca</i>	210
<i>Serenadă</i>	212
<i>Lache</i>	213
<i>Ucigăi Utoaca</i>	"S
<i>Fătălăul</i>	217
<i>Candori</i>	219
<i>Dimineața</i>	221

<i>Sici, bei</i>	222
<i>Cîntec mut</i>	223
<i>Morții</i>	"5
<i>Șatra</i>	"7
<i>Convoiul</i>	229
<i>Generații</i>	230
<i>Munca</i>	231
<i>Sfîntul</i>	233
<i>Rîlda</i>	234
<i>Nostalgii</i>	236
<i>Ceasul de apoi</i>	237
<i>O noapte</i>	238

ALELUIA 1

<i>Aleluia!</i>	241
-----------------	-----

Redactor responsabil: Pienescu Gheorghe
Tehnoredactori Marcus Ida

*Dat la cules 29.01.1962. Bun de tipar 12.10.62. Apărut 1962,,
Tiraj 12.195 ex./ilegate. Hirtie speciali cu filigrande 90 g/m².
Format 800X920/32. Coli ei. 6.33. Coli tipar 7,88. Planşe
Otomograf 1+tipo 1 A . nr. 890/1962. C. 2. pentru fciMiote-
cile mari 8R. C. 2. pentru bibliotecile mici 8R — 1.*

Hirtia executată la fabrica „Steaua Roşie*”—Bacău,
întreprinderea Poligrafici nr 4, Calea Şerban Vodă 133,
Bucureşti — R.P.R.

